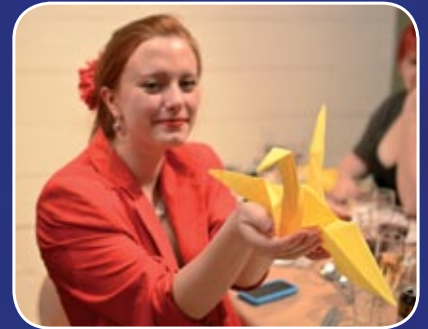

44. Vuosikerta

Sössö^{4|13}

Aalto-yliopiston Sähköinsinöörikilta ry

Julkaisija:

Aalto-yliopiston
Sähköinsinööriilta ry

Verkossa: <http://sik.ayy.fi/>
Postiosoite: PL 13000,
00076 AALTO

Päätoimittaja:

Katharina Jokinen
katharina.jokinen@aalto.fi

Toimittajat:

Mikael Kauppinen
Nicholas Kukka
Ella Leppänen
Aliisa Pietilä
Johanna Vesterinen
Anna Mannila
Katariina Keränen

Vierailevat:

Annamaija Hutri, Mikko
Leino, Joni Kurvinen,
Venla Pouru, RÄYH!, Väinö
Mäntylä, Juha Korpio, Jorma
Koo, Paula Räisänen

Kannet:

Kansi: Jutta Kalli
Etusisäkannen kuvat:
Miika Ruissalo

Taitto:

Jutta Kalli
Jimi Juola

Painopaikka:

Unigrafia Oy, Espoo

Painos:

250

Palaute ja verkkolehti:

sik-sosso@list.ayy.fi
<http://sik.ayy.fi/sosso/>
<http://www.sosso.fi/>

ISSN-L 0785-1707
ISSN 0785-1707 (Painettu)
ISSN 1798-1727 (Verkkolehti)

Laita siihen otsikoksi vaikka "Lopun ajat lähestyvät"

Uhosin jo maaliskuussa, että oma viimeinen pääkirjoitukseni ei ole nyyhkypääkirjoitus. Uho vain yltyi viimeisen lehden tultua painosta, kun muitakin kuin itseäni alkoi kiinnostaa viimeisen lehden sisältö. Ei nyyhkyjuttuja, ei kiltarakkaukslaseita, ehdoton ei! Ja heti perään tulee luonnollisesti se suuri mutta.

Yli kahdeksan tunnin taittobaarideilun jälkeen yritin ilahduttaa killan graafikkaa rallatteleamalla montamonta Sössöä vielä kanssa sun, itselleni tyypillisesti kamalan epäviereisesti ja aivan liian kovaa. "Ei oo enää montamonta! Tää on viimeinen!" Kolmeen vuoteen mahtuu montamonta Sössöä, montamonta tuntia nahistelua väripaletista, montamonta kulttuuritapahtumaa ja tuhansia oikoluettavia tekstirivejä. Vaikka yksi vuosi on oikeasti melko lyhyt aika, olen ehtinyt hävittää yhteensä ainakin kuusi tähän julkaisuun liittyvää todo-listaa ja kaksi kalenteria. Päätoimittajan ilmiömaisista organisaatiokyvyistä huolimatta killan suurin ja kaunein toimikunta on saanut aikaiseksi painotavaa, joka on toivottavasti ilah-

sisään maaginen toimikunta on loihduttanut muunmuassa maailman eniten tuohtumista (s. 30), dinokäsiä (s. 33), yhden comebackin (s. 29), ihan muutamia mainitakseni.

Koska viimeisen pääkirjoituksen kirjoittaminen osoittautui ylitsepääsemättömäksi tuskien taipaleeksi neitimäisen ulinan ja viimeisen lehden hädän vuoksi, sorruin pyytämään apua rakkaalta luottoystävältä, joka par'aikaa paini erään toisen järjestön jäsenlehden päätoimittamisen kanssa. Luottoystävä lupasi kirjoittaa pääkirjoituksen puolestani: "Alussa oli juo, juhli ja nussi; lopussa darra, morkkis ja syfilis. Onneksi luonnollinen kiertokulku aiheuttaa sen, että Sössöllä on taas uusi alku uuden vuoden alkaessa." Mitäpä tuohon turhia lisäämään, paitsi kiitos ja anteeksi.

Katanne

P.S. Muistakaa tsekata Sössön joulukalenterit! Se löytyy urlin sosso.fi/joulu takaa!

Montamonta
pusua
taittajalle
Kuva: Miika
Ruissalo

Sisällys

3	Pääkirjoitus Laita siihen otsikoksi vaikka "Lopun ajat lähestyvät"	22	ln(sushi)
5	Puhiksen pulinat Kolme päivää jouluun on...	23	Minä <3 SIK
6	Kipparit Pullonheittelyopas	24	Fear & Loathing in Brisbane Osa 4
8	Patruunatar Takavasemmalle?	26	TLTASAITASDASDASD
10	Tuomaripeliä jossain Lapissa	27	Maailmanparannus on kivaa, kunhan se vain on kivaa
15	Mieti muita	28	Yössä yksin Hauska asia muuttuu uneksi vasta, kun se selitetään
16	Älkää käyttäkö sähköä	29	Puuhasivu
17	SIK GOES FXQ'13 Seikkailu Ruotsin maalla	30	Qu'est-ce que c'est fuck?
19	Tampereella eka, Tampereella vika Still a laiva, nigga!	33	Dinosarjis
20	Koukussa pasiansseihin	34	Laivat kulkee

Kolme päivää joulunu on...

Kuva: Oskari Korpelainen

Muistattekko sen tunteen, kun pienenä odotti esimerkiksi joulua ihan innoissaan ja tuntui, ettei se ikinä tule? Tai se, kun sitten aatto koittikin, mutta piti vielä odotella joulupukkia, ja sekin aika tuntui ikuisuudelta?

Kaiken kivan odottelu tuntuu pitkältä ajalta, mutta jännästi siinä vaiheessa kun se kiva aika on käsillä, kellon viisarit ja kalenterin lehdet ottavatkin spurtin, ja niin kiva onkin hetkessä ohi.

Nimenomaan näin on käynyt omani (itseasiassa kahden!) hallitusvuoteni kanssa. Tämän vuoden viimeisen Sössö-numeron ilmestyessä onkin varmaan jo joulukuu, joten omaa kauttani puheenjohtajana on jäljellä virallisesti enää alle kuukausi. Vaikka kaikki kiva tuntuu aina menevänkin huimalla vauhdilla, onneksi siitä jää myös jotain käteen: vuosi 2013 on varmasti ollut sen kaiken kivan ohella elämäni opettavaisin ja antoisin vuosi!

Tänä vuonna on seurattu jännityksellä, mitä tapahtuu, kun SIK:iin tulee enää ainoastaa EST-fukseja ja toisaalta kaverikilta AS (Automaatio- ja systeemitekniikan kiltta) saa itselleen aikaisempiin vuosiin verrattuna tuplamäärän fukseja, jotka tulevat opiskelemaan täysin uutta koulutusohjelmaa AIT:tä (automaatio- ja informaatioteknologia).

Muutokset Aallossa eivät kuitenkaan lopu, joten seuraaville vuosille pohdittavaa jää ja tulee lisää: suurimpana yksittäisenä asiana varmastikin killan tulevaisuus ELEC:n nykyisen kolmen hakukohteen (tai vähintäänkin kahden eli EST:n ja AIT:n) yhdistyessä jossain vaiheessa yhdeksi kohteeksi.

Tässä vaiheessa on kuitenkin minun vuoroni kiittää, kumartaa ja onnitella uusia toimijoita! Pitäkää kiltta pystyssä ja voimissa (Jappadaida!), ja hankkikaa samalla itsellenne unohtumattomia kokemuksia!

Viimeistä kertaa Sössössä "Hallituksen puheenjohtaja" -tittelin ansaitseva

Ansku

Hallituksen puheenjohtaja

Pullonheittelyopas

Omakohtaisista virheistä opittua

Teksti: Mikko Leino
ja Joni Kurvinen

Joskus saattaa ilmaantua tilanne, jossa joko itseä tai kaveria janottaa. Tällöin tottakai autetaan tarjoamalla juotavaa mahdollisimman nopeasti. Ongelmaksi saattaa muodostua se, että käytössä on ainoastaan juotavaa lasipullossa ja kaveri on kaukana. Näillä ohjeilla pullo löytää perille janoisen luo nopeasti ja turvallisesti.

1. Varmista, että molemmat heitto-osapuolet ovat valmiina

Kova huuto riittää useimmiten varmistamaan, että vastaanottaja on hereillä. Heittäjä tarvitsee vain pullon sekä havainnon vastaanottajasta. Mikäli vastaanottaja ei reagoi huutoon, täytyy heittäjän jotenkin muuten implikoida heittoaikansa. Neonvalokyltit ja muut valoärsykkeet toimivat hyvin. Myös aikeen ilmaisun ja heiton välillä kannattaa pitää pieni tauko, jotta vastaanottajan reseptorit ehtivät reagoida ärsykkeeseen.

2. Ota tukeva heittoasento / Varmista pullolle turvallinen laskeutumisalusta

Heittoa varten molempien jalkojen on hyvä olla tukevasti maassa, jottei tasapaino muutu stabiilista labiiliksi kesken heiton. Sama pätee myös vastaanottajalle. Lisäksi vastaanottoa varten kannattaa varmistaa pehmeä alusta arviointivirheistä johtuvan ohiheiton varalta. Pehmeälle alustalle voi myös heittäytyä tarvittaessa, tai ihan vain showmielessä.

3. Arvioi etäisyys

Jotta pullon saa lentämään tarpeeksi kauas, täytyy heitossa olla tarpeeksi voimaa. Tähän auttaa syksyllä käynnissä ollut mekaniikan kurssi. Silmämääräisen etäisyysarvion jälkeen tee päässä nopeat laskut heitoliikkeen kaavojen avulla ja valitse juuri oikea voima heittoon. Myös mahdolliset esteet heittotielä tulee ottaa huomioon tässä vaiheessa, jotta ne voidaan välttää heitossa. Älä unohda huomioida ilmanvastusta ja tuulen suuntaa sekä nopeutta laskuissa.

4. Heitä! / Koppaa!

Kun kaikki on valmista niin anna mennä. Heitossa tulee antaa käsillä tarvittava vauhti pullolle ilmalentoa varten ja päästää irti. Tarkkojen laskelmien mukaan pullo lentää ilman halki vastaanottajalle. Koppauksessa tärkeää on käsi- en sijoittelu oikeisiin kohtiin (pullon alle), jotta kierteinenkin heitto tulee turvallisesti perille sekä pieni vastaanottajan liike pullon liikesuunnan mukaisesti itsensä telomisen välttämiseksi. Voima ja vastavoima nääs.

5. Heiton jälkipyykki

Heiton onnistuttua ei voi kuin riemuita. Heittäjän kuuluu tuulettaa villisti janoisen vastaanottajan sammuttaessa janoaan. Tämän jälkeen heitoliike voidaan vaikka toteuttaa roolit vaihtaen. Näin pidetään huolta kaikkien heittelyyn osallistujien nestetasapainosta.

P.S. Nämä ohjeet soveltuvat myös muiden esineiden heittelyyn. Kipparit eivät ota vastuuta rikki menneistä harjotteluvälineistä.

P.P.S. Yhtään pulloa ei vahingoitettu tätä juttua kirjoitettaessa tai kuvia kuvattaessa.

Takavasemmalle?

Kiltapatruunattaren viimeinen viritys

Loppusyksyssä on oma erityinen ja ki-
helmöivä tunnelmansa, kun uudet
innokkaat toimijat hakeutuvat teek-
kariyhteisön erilaisiin tehtäviin. Kuka on
kähminyt ja mihin (ja ketä?). Kilta saa uu-
den hallituksen ja toivottavasti monta
uutta fuksitoimijaa. Kiltapatruunakin on
aika vaihtaa vetreämpään.

Teekkarivuosien saatossa on ollut hie-
no nähdä kuinka moni opiskelukaveri on
löytynyt oman juttunsa jostakin teekka-
rikulttuurin alakategoriasta. Kun itselleni
sitsit, laulukulttuuri ja yleinen tapahtuma-
järjestelyissä mukana touhuaminen ovat
olleet ylitse muiden, on moni muu pa-
neutunut yhtä suurella innolla esimerkik-
si speksiin, urheiluun, opiskelijapolitiik-
kaan, erilaisten reissujen ja excursioiden
toteuttamiseen tai vaikkapa Otaniemen
musiikkiyhdistykseen. Kaikki tämä toimin-
ta pyörii vapaaehtoisten voimin, ja uusi-
en toimijoiden mukaantulo onkin vuosi-
vuodelta yhtä tärkeää.

Aktiivista teekkaritaivalta päättävänä
olo on väistämättä haikea, kun tämä kaik-
ki lakkaa olemasta päivittäistä elämää ja
siirtyy satunnaisemman hulluttelun pii-
riin. Jo muutaman vuoden olen ollut toi-
nen jalka vahvasti työelämässä, ja tämä
on synnyttänyt ajoittain ilmeisiä haas-
teita: joskus on vaikeaa ehtiä toimistolta
ajoissa kokkareille tai sitseille, ja toisaal-
ta aamupalaveriin selviytyminen sitsejä
seuraavana päivänä on haaste sekin.

Uusille kiltatoimijoille haluan sanoa:
Antaa palaa kaasua pohjassa teekkariuden
suhteen niin kauan kuin se jaksaa innos-
taa! Tehkää rohkeasti uutta ja tehkää kil-
lasta omannäköisenne! Samaan hengen-
vetoon haluan myös haastaa oman, jo
ännäytynneen sukupolveni pysymään
killan läheisyydessä uusien toimijoiden
tukemisen, alumnitoiminnan ja ajoittai-
sen tapahtumiin tupsahtelun muodossa.

Aionko siis nyt väistyväni patruunat-
arena itse poistua kokonaan killan toi-
minnasta takavasemmalle? Enpä usko.
Potentiaalini Tasauksen sillillä on jo ainakin
merkitty kalenteriin.

Kiitos kuluneesta vuodesta, innolla
kohti seuraavaa!

Venla

Patruunatar palveluksessanne

Kuvat:

Jukka Kakkonen,
Timo Idänheimo,
Olli Laine,
Heikki Salokanto,
Patruunattaren
kuva-arkisto

KEEPING
BALANCE
with
Murata.

muRata

Innovator in Electronics

Etsimme osajia kasvavaan joukkoomme!
www.murataMEMS.fi

Tuomaripeliä jossain Lapissa

Teksti: RÄYHI! | **Kuvat:** Oskari Korpelainen, Aleksi Kestilä, Jore Rautava

Kilta seikkaili lokakuun viimeisellä viikolla Savon kautta jonnekin tuntureiden tuntumaan Sähköpäiville. Ohessa sekalainen selostus mustelmista. Muistikuvat ovat hataria ja lähteet epäluotettavia, joten toimitus ei voi vastata kerronnan todenperäisyydestä.

Lähtöpäivä

Keskiviikkoiltapäivänä 30.10. reilu 30 sähköteekkaria tai -fuksia odotti matkan alkamista kohti Oulua ja Sähköpäiviä. Nokkelimmat tajuaavat jo tässä vaiheessa, että kiltamme on ottamassa varaslähtöä Sähköpäiville, jotka alkavat vasta lokakuun viimeisenä päivänä. Syy tähän on yksinkertainen: Ouluun on pitkä matka ja joku™ oli mennyt sopimaan excursion lisalmeen torstaiaamupäivälle.

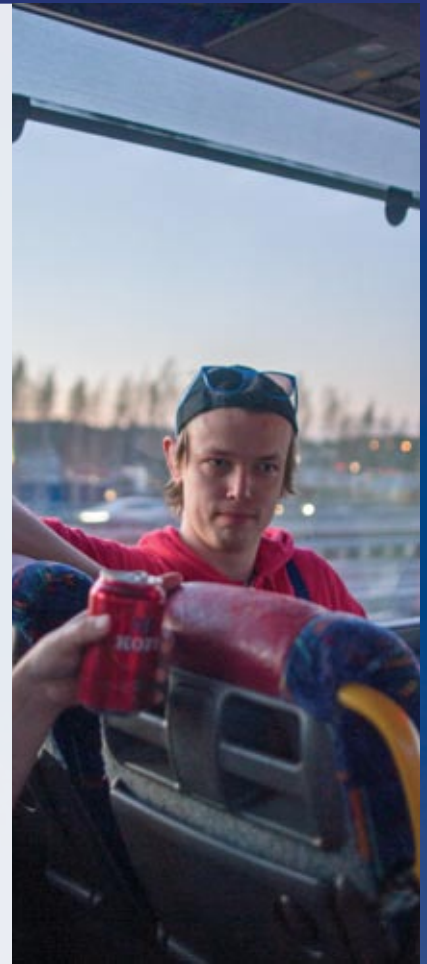
Tunnelma oli jo sähkölafkan pihassa hyvin odottava. Odotus nimittäin

kohdistui bussiimme, jota ei näkynyt ja jonka kuljettajaan ei meillä ollut mitään kontakteja. Kaikkien onneksi bussi saapuikin paikalle ja nopean tavaroiden lastauksen ja bussiin siirtymisen jälkeen matka pääsi alkamaan. Kuskimmeikin osoittautui hyvin nopeasti ihan hauskaksi kaveriksi.

Matka sujui rattoisasti enemmän tai vähemmän hyvän musiikin parissa. Vähemmän hyvää edusti erään yrityssuhdevastaavan-oma-cd, enemmän hyvää boomboxista soitettu jurahevi ja jotain tältä väliltä oli riparihenkinen kitarasäestöinen yhteislaulu. Määränpäänamme oli lisalmen kypeessa Vieremällä sijaitseva paikallinen seuratalo, jonka isäntänä ja emäntänä toimivat päätoimittajamme nykyiset suosikkihenkilöt Olavi ja Leila. Ennen pääsyämme seuran tiloihin bussissa pelattiin toki majapaikan henkeen sopien bingoa. Palkintona lapsille oli c-vitamiinia, sillä seurantalossa järjestetään toisinaan myös nappuladiskoa. Vaikka kuski ei törmännyt matkalla pohjoiseen yhteenkään poroon, puhaltui monen pääkaupunkiseudun kasvatin mieli ihan aikuisten oikeista bussista nähdyistä revontulista.

Lopulta pääsimme onnellisesti Leilan ja Olavin luo. He ottivat meidät iloisesti vastaan ja majoittumisemme jälkeen jättivät meidät selviytymään. Ja nimenomaan selviytymään, sillä seikkailu Ouluun ei ole seikkailu ilman tapaturmia. Eräälle matkaajalle sattui pimeissä portaissa vahinko, jota varten tarvitsimme ammattimiesten apua. Ambulanssi haki loukkaantuneen mat-

kaajan lisalmeen tikattavaksi ja paluumatkalla majapaikalle saatiin yrityssuhdemestariimme taksitili avatuksi. Onneksi operaatioon riitti yksi (1) tikki, joten mitään vakavampaa ei tapahtunut.

Excupäivä

Aamu sarasti Vieremällä ja levännyt matkaseuramme heräili matkanjohtajamme huutoihin. Ennen lähtöä syötiin hieman aamupalaa ja siivottiin paikka tiptop-kuntoon, koska Leila ja Olavi ovat huippuja. Bussimme tuli hakemaan meidät ja siirtyminen excupaikalle alkoi. Iisalmeen kun oltiin menossa niin todennäköisiä excukohteita on kaksi: Olvi ja Genelec. Lähtöpäivänä kuskimme luuli meidän vierailevan ensiksi mainitussa kohteessa, mutta toisin tehtiin: Teimme paluun Genelecille, jossa olimme viimeksi vieraileet Kotimaan Pitkällä 2010. Muutama henkilö matkaseurueestamme oli ollut tuollakin reissulla mukana. Heitä odotti iloinen yllätys, sillä samat kaverit olivat pitämässä excua tälläkin kerralla.

Excun aikana pääsimme nauttimaan erikokoisten ja muotoisten kaiuttimien äänenlaaduista niin erityyppisen musiikin kuin leffapätkien muodossa. Studiofilistelyn lisäksi tehtiin tehdaskierros, jonka aikana paljas-

tui, että Genelec valmistaa myös valtavat määrät pahvia kaiuttimiensa lisäksi ja että kaiuttimien kasaaminen on vartin homma. Excun päätteeksi saimme tunnustuksen yhtiöltä pienten kunnia-Genelec-pinssien muodossa. KP2010-osaston harmiksi toinen excunpitäjä ei yrityksistä huolimatta lähtenyt mukaamme Sähköpäiville tällä kertaa.

Tässä vaiheessa viimeistään totuus paljastui kaikille: olemme oikeasti matkalla Ouluun – tuohon kaupunkiin, joka ainakin huhujen ja toisinaan myös oululaisten mukaan pilaa aina kaiken. Onneksi ennen Oulua bussissa pelattiin vielä kierros bingoa, ennen kuin tähän bingokoneesta loppui akku.

Oulu, osa 1

Kaikesta huolimatta saapumisemme Ouluun sujui ilman kummempia komelluksia. Olimme käytännössä ensimmäiset majapaikallamme, sillä Tampereen sankarit olivat aloittamassa excua Vaasassa ja lappeen Rantalaisia oli paikalla yksi (1) henkilö. Loput olivat vielä matkalla. lappeen Rantaa odotellessamme valmistauduimme illan ras-

tikilpailuun huolella (tässä kilpailussa nesteytys on sallittua). Otaniemeläisiä joukkueita kisassa oli ainakin neljä (4): fukseja, TLT-AllStars, RÄYHÄVÄ hallitus sekä loput. Koko Tampereen tulos tiedettiin heti ja se oli urheilutermein DNS. Otaniemi ja lappeen Ranta jouduivat kisaamaan toden teolla!

Kisa alkoi. Koska rastit piti kiertää järjestyksessä ja oululainen helle on muille pakastin, jäi hallitusjoukkue kokeneina kisaajina majapaikalle lämpimään odottelemaan vuoroaan. Kisan rastit olivat toinen toistaan kovempia. Oli kyseessä sitten hiihto tai munan (malia kanan-) laittaminen kortsuun ilman käsiä, erään fuksikapteenin kivekset kokivat kovia.

Rastikiertelyn jälkeen oli ohjelmassa baarijatkat. Tässä vaiheessa etenkin hallitusjoukkue oli varma voitostaan, kuultuaan rastinpitäjiltä olleensa paras jokaisella rastilla. Baarissa matkaseuramme kummastutti juomien hinnoittelua. Hanajuoma oli 1,5 euroa ja jos säilytti mukinsa, oli refill myös 1,5 euroa. Onneksi halpa hinta päihitti suurimmat ihmetykset.

Majapaikalle palattiin pienissä osastoissa ja tässä vaiheessa Tamperekin oli

jo löytänyt perille. Heillä oli ilmeisesti rankka reissu, sillä puolet heistä oli jo yhden aikaan unen mailla. Ilta jatkui kenellä mihinkin asti, ja aamulla paljastui Oulun karu todellisuus...

Oulu, osa 2

Herätys oli perjantaiamuna monen mielestä aivan liian aikaisin, minkä lisäksi monen aamuun kuului piristysruiske kylmän suihkun muodossa. Yön saunomiset olivat kuluttaneet lämpimän veden loppuun. Kaikesta huolimatta majapaikalta piti poistua Oulun yliopistolle.

Matka yliopistolle yllätti kaikki. Oululaiset olivat järjestäneet bussikyyditykset karaokebussilla. Laitteet joko olivat poissa käytöstä tai sitten kukaan ei osannut käyttää niitä. Joka tapauksessa krapulaisten ihmisten korvat olivat turvassa. Toinen, ehkä jopa suurempi, yllätys oli Oulun yliopistorakennus. Tämä arkkitehtuurin riemuvoitto on betonimöhkäle, jonka jokainen seinä oli erivärinen. Yliopistorakennus oli monelle matkaajalle hapokkain rakennus vähään aikaan, minkä ansiosta olotilat eivät ainakaan parantuneet. Yliopiston sisätilat eivät myöskään pelastaneet olotiloilta, sillä ulkorakennuksen väriteema jatkui myös sisällä. Yliopisto hämmästytti koolla ja yleinen kulku-

väline olikin potkulauta. Sisätiloissa nähtiin myös ruoankuljetusvaunu, joka antoi syytä pohtia aamukahvin äärellä, olemmeko lentokentällä.

Ohjelmassa oli yritysesittelyitä. Lavalla kävivät ABB, Texas Instruments, TEK ja SIL. Esittelijät, osa entisinä teekareina, näkyivät hyvin tietävän, mihin olivat tulleet. ABB:n rekryesitteistä sai hienot korttitalat ja videon aikana sai luvan kanssa ottaa torkut. TI:n esittelijät olivat vielä iloisien tietämättömiä siitä, mikä heitä illan sitseillä odotti, vaikka toinen heistä taisikin olla jo konkari. TI:stä opittiin sen verta, että he eivät valmista pelkästään laskimia, vaikka moni juuri siitä syystä firman tunsikin.

Osa matkaajista meni parantelemaan oloaan pizzan kautta Oulun SIKin kiltahuoneelle jättäen yritysesittelyt väliin. Jotkut kävivät myös oululaisten vihollistemme eli paikallisen KIKin kiltahuoneeseen tutustumassa. Kiltahuonevisiittien ja muiden yliopistolla tehtyjen seikkailujen jälkeen siirryttiin karaokebussilla kaupan kautta majapaikalle.

Majapaikalla väki rupesi hurjalla vauhdilla valmistautumaan illan sitseihin. Tapoja oli monia: esimerkiksi sauna, beer pong tai merkkien ompelu. Sitsipaikalle siirryttiin kävellen. Matkaa oli kuitenkin huimat noin 2 km, joten kaikki mukana olleet Otaniemen nykyiset fuksikapteenit ja yrityssuhdehenkilöt ottivat taksin. Maksutapana sovellettiin luottokorttbingoa, jonka fuksikapteeni voitti.

Taksiosaston oltua sitsipaikalla reilusti muita ennen ehtivät he suunnitella sitsitaktikat valmiiksi. Muiden saapues- sa paikalle kaaos oli valmis. Oululaisten estelyistä ja tekosyistä (seremoniamestari puuttuu) huolimatta, Tampere aloitti sitsit samantien, eikä loppua ollut näkyvissä. OO-HIO-HEI. Tämä toimi- kin teemana loppusitsien ajan. Asiaa ei edesauttanut, että kaikki, jotka yrittivät vetää biisin, rytmittivät puheensa sopi- vasti OO-HIO-HEI -huutoja varten.

Sitsien jossain vaiheessa oli ko- ko reissun kohokohta: rastikilpailun voittajan paljastaminen. Viimeistään tässä vaiheessa hallitusedustus sai RÄYHävaihteen päälle ja varmoina vo- tostaan olivat jo valmiina noutamaan himoitun palkinnon, Sähköpäivien mestaruus -kyltin. Toisin kuitenkin kävi.

Törkeääkin törkeämmän tuomaripelin tuloksena voitto meni jälleen lappeen Rantaan. Tuomaristo ei edes muistanut voittaneen joukkueen nimeä vaan pal- kitsi koko lappeen Rannan.

Sitsit, jotka siis eivät olleet oikeas- taan missään vaiheessa muistuttaneet sitsejä, olivat lopussa. Ennen sitä eräs sankaripari oli tehnyt itselleen käsitet- tä VB tutuksi, niin ulkona kuin naisten vessassa. Sitsien oikeasti loputtua oli niille jatkot viereisessä rakennuksessa. Jatkojen kulusta kukaan ei tunnusta tie- tävänsä mitään.

Oulu, osa 3

Sitsijatkojen jälkeen meno majapaikal- la oli samanlaista kuin edellisenä yönä. Viimeiset sankarit olivat hereillä vielä vain tovi ennen kuin ensimmäiset herä- sivät. Tämän huomasi myöhemmin päivän aikana kyseisten henkilöiden ol- emuksista.

Kuten kaikilla hyvillä tapahtu- milla, niin myös Oulun pillaamilla Sähköpäivillä on sillis. Teeman mukai- sesti Oulu onnistui tämänkin pillaami-

nessä. Pekoni nimittäin loppui ennen ai- kojaan.

Viimein olikin aika suunnata kotia kohti. Bussin lähdettyä kuskin ensim- mäinen kommentti kuului: "Mihin te jätitte sen yhden tytön, kun täällä on niin hiljaista?" Pari matkalaista tosiaan halusi syystä tai toisesta jäädä Ouluun. Toisaalta pari henkilöä myös tarkoituk- sellisesti erehtyi bussista ja päätyi Tampereen bussiin. lappeen Rannan mukaan ei eksynyt meikäläisiä, ehkä hyvä niin. Aiemmin huhuttiin että mat- kaseurueeseemme ilmaantuisi bus- sipettureiden tilalle ulkopaikkakun- talaisia, mutta kukaan ei kuitenkaan ilmaantunut matkalle.

Morkkis-chatti avattiin ja jopa Tampereen bussi ja Oulu osallistuivat huonoilla vitseillään. Jurahevi ja laulu raikasi muuten väsyneessä bussissa.

Iltamyöhäisellä saavuimme takaisin sähkölafkan pihaan ja ympyrä sulkeu- tui. Jatkoille eksyi kolme (3) matkalaista. Myöhemmin Otaniemessä on tehty havaintoja myös Ouluun jääneistä ja Tampereen bussiin eksyneistä hen- kilöistä. Reissu päättyi siis kaiken kaik- kiaan hyvin.

Making a lasting impact,
not a quick impression.

Summer trainee opportunities

A better world begins with you at www.abb.fi/kesatyo

You find us also at www.facebook.com/ABBUralle

Our project.
Your legacy.

Power and productivity
for a better world™

Mieti muita

Teksti ja kuvat: Ella Leppänen

Toisten kunnioittaminen ja ajattelemisen unohtuu meiltä ihmeellisen helposti. Monella oma napa on keskipisteenä eikä muita ihmisiä juuri ehditä ajatella. Käytöksellämme saatamme aiheuttaa huomaamatta pahaa mieltä ja ikäviä loukkaantumisia.

Oman kokemukseni mukaan mielihapaa voidaan vähentää huomattavan paljon pitämällä aikatauluista kiinni ja lisäämällä aktiiviseen sanavarastoon neljä lyhyttä ja pientä ilmaisua, joita nykyään kuuluu suomalaisten suusta aivan liian harvoin. Nämä neljä ilmaisua ovat kiitos, anteeksi, ole hyvä ja ei mitään. Yleisimmin nämä sanat ovat ikävästi korvautuneet sanoilla joo ja ei sekä käsittämättömällä hiljaisuudella ja möllötyksellä.

En voi ymmärtää tungoksessa niitä ihmisiä, jotka vain kävelevät ihmisjoukon läpi pahoittelematta käytöstään. En myöskään käsitä niitä ihmisiä, jotka kappassa kävelevät päin pyytämättä anteeksi. Anteeksi on yksi sana, jonka sanomista ja käyttämistä jokaisen tulisi harjoitella. Sen sanominen pelastaa ikävemmänkin tilanteen. Jos joku kävelee minua päin kiireessä tai ajattelemattomuutaan, hermostun välittömästi. Mietin, miten voi olla juntti ihminen. Jos kiireinen juntti pyytääkin matkallaan anteeksi tai muuten pahoittelee törmäilyään, en lainkaan pahoihtais mieltäni eikä kyseinen ihminen ole enää mielessäni juntti vaan hyväkäytöksinen kansalainen.

"Kiitos" ja "joo" eivät ole missään tilanteessa sama asia. Monesti kuulee, että ihmiset sanovat "joo" silloinkin kuin itse odottaisin kuulevani kiitos tai kyllä kiitos. Jos joku esimerkiksi välittää toisen lähettämät terveiset kolmannelle henkilölle, tulee kolmannen henkilön hyvien käytöstopojen mukaan kiittää terveisistä ja

ehkäpä jopa sanoa "takaisin". Tällaisessa tilanteessa missään nimessä pelkkä "joo" ei riitä. "Riittä lähetti terveisistä!", "Joo." Kiittämiselle voidaan mielestäni pitää hyvänä ohjeistuksena sitä, että kiitos kuuluu sanoa aina, kun joku ihminen tekee jotakin toisen puolesta, vaikka se toinen ihminen olisi itsekin voinut tehdä kyseisen asian. Tällaisia asioita ovat ihan tavalliset arkipäivän asiat, kuten esimerkiksi kahvin keittäminen, oven avaaminen, kynän ojentaminen tai pudonneen tavaran nostaminen. Kiittää voi pienistäkin asioista. Kiitoksen sanominen toiselle ei vaadi mitään suurta palvelusta. Erityisesti kiitos kuuluu mielestäni sanoa silloin, kun joku ihminen tekee toisen puolesta sellaisen asian, jota se toinen ei olisi itse edes voinut tehdä. Tällaisissa tilanteissa kiitos kertoo, että aidosti arvostaa toisen ellettä tai apua.

Ole hyvä.

"Ei mitään" ja "ole hyvä" kuuluvat samaan kategoriaan. Niiden sanomattomuus ei ole mielestäni yhtä paha asia kuin kiitoksen ja anteeksi-sanan pois jättäminen. Ne kuitenkin täydentävät toisen kiittämistä tai pahoittelua ja siinä mielessä antavat ihmisestä nyrpeän kuvan, jos ihminen ei osaa näitä kahta ilmaisua käyttää oikeissa tilanteissa. Niiden sanominen on aina parempi vaihtoehto kuin hiljaa oleminen.

Muiden kunnioittamisen perusteisiin kuuluu myös aikataulujen noudattaminen. (Tässä kohtaa toimittajan omatuntoa soimaa, koska kirjoitan juttuani myöhässä. Opettelen kuitenkin jatkuvasti parempaa aikatauluttamista ja asioista huolehtimista.) Sovituista aikatauluista on joskus vaikea pitää kiinni ja ymmärrettävää onkin, että kaikki ovat joskus myöhässä. Tällaisissa poikkeustapauksissa on myöhästyneelle helppo antaa anteeksi, koska emme kuitenkaan ole koneita ja

Ei mitään.

inhimillisiä

ajanarviointivirheitä sattuu välillä. Jokainen kuitenkin varmasti tuntee sen yhden henkilön, joka on aina ymmällään, että milloin mikäkin sovittu tapaaminen tai deadline on. Tämä samainen henkilö myös usein saapuu paikalle myöhässä ja myöhästymisten muodostuttua tavaksi muut osaavatkin varautua siihen olan kohautuksella ja toteamuksella "kai se joskus tulee".

Edellä mainittu käytös on äärimmäisen rasittavaa ja sellaisesta tulee mieleen, että myöhästyjälle on aivan se ja sama, kuinka kauan häntä odotetaan. Myöhästymisen syyksi on aivan turha seilittää kehällä olevaa ruuhkaa, avaimien löytymättömyyttä, yllättävää facebook-keskustelua tai bussin myöhästymistä. Lähes aina jokaisen myöhästymisen on ihan itseaiheutettua. Olisit katsonut kelloa paremmin ja lähtenyt viisi minuuttia aikaisemmin. Lisäksi myöhästymällä esimerkiksi neljän henkilön tapaamisesta vaikkapa kymmenen minuuttia voidaan ajatella, että myöhästyjä on yhteensä vienyt muiden tapaamiskumppaneidensa aikaa 40 minuuttia. Aika omahyväistä.

Onneksi ihminen on kuitenkin oppivainen, eikä koskaan ole liian myöhäistä alkaa opetella hyviä käytöstopoja ja muiden kunnioittamista. Mitä aikaisemmin opetteluun aloittaa, sitä enemmän ehtii luoda ympärilleen positiivisuutta ja hyvää ilmapiiriä.

Anteeksi.

Kiitos!

Älkää käyttäkö sähköä

Teksti: L'eau du vent, vicomte de Vichy

Tiedätkö Sinä, miten sähkö vaikuttaa sinuun? Kutiaako ihosi joskus itsestään sähkölaitteiden läheisyydessä? Vai etkö pysty ajattelemaan selkeästi, kun naapurisi kolmen korttelin päästä nukettaa lihapiirakkaansa mikrossa? Et ole yksin.

Sähkö on vaarallista, sillä se voi aiheuttaa sydänpysähdyksen, tulipaloja sekä kaikkea muuta jännää. Useimmiten tällaiset tilanteet ovat hallinnassa, joten tavallinen kansalainen voi olla turvallisin mielin. Nyt kannattaa laittaa turvavyöt kiinni, sillä jutun ironinen osuus alkaa tästä.

Todellisuudessa sähköllä on edellämäinnettujen lisäksi hemmetin vaarallisia ominaisuuksia. Tunnetuin lienee kännykkäsäteily, jota illuminati-lääkäri-insinöörit yrittävät parhaansa mukaan vähätellä. Oikeasti taskussasi olevan nokialaisen antenni lähettää sellaisilla taajuuksilla olevaa säteilyä, jolla ohjataan ostoskäyttäytymistäsi! Eikä lähdetä nyt keskustelemaan siitä, millaisia käskyjä korealaisten tai amerikkalaisten puhelimien antennit lähettävät.

Viime aikoina on enenevissä määrin alkanut huolestuttaa myös etäluetavien sähkömittarien lähettämä säteily. Vaikka et omistaisi matkapuhelinta, et voi olla turvassa sähkömittarin säteilyltä, sillä sähköyhtiösi on päättänyt

asentaa sellaisen kotisi sähkökeskukseen, ja taloyhtiön sähköjohtoja pitkin se säteilee holtittomasti kuin mikä tahansa radioantenni! Miksei sähköyhtiö kysy sinulta lupaa mikrottaa aivojasi kotonasi?

Mikrottamisesta puheen ollen, viime vuosina on annettu liian vähän painoarvoa sille, miten mikroaaltouunien säteily vaikuttaa terveyteemme. Mikroaaltouuni on käytännössä hiukkaskiihdytin, jossa kiihdytettyjen elektronien ylimääräinen energia säteilee ruokaamme, lämmittäen sen. Oletko koskaan ajatellut, miten paljon pistät säteilyä suuhusi, kun syöt mikrossa lämmitettyä ruokaa?

Kenen etu tämä laajamittainen, viattomien kansalaisten säteilytys on? Reptiliaanit Marsin tuolta puolen eivät tällä kertaa ole asialla, vaan kyseessä on sähköinsinöörien laajamittainen salajuoni. Sähkö on nimittäin aivan kuin huumetta: narkomaani ei saa siitä tarpeekseen, ja seuraavasta kilowatista ollaan valmiita maksamaan enemmän

kuin edellisestä. Kilowatti kilowatilta sähköinsinöörin kirstuun kilahtaa ropoja, ja sähkönkuluttajat muuntamoiden ja kiskojen takana ovat massiivisen ihmiskokeen uhreina.

Onko näille sovellutuksille olemassa sitten vaihtoehtoa? Miten muuten voit saada tarvitsemasi tehon päivittäiseen elämääsi, jos kieltäydyt sähköjohtoa pitkin tulevasta ydinsähköstä atomeineen päivineen? Vaihtoehto on olemassa: hiihdät kesät talvet kouluun, ja jos ajelet pidempiä matkoja, niin ajat ne mahdollisimman paljon öljyä kuluttavilla välineillä. Myös hiilivoima on turvallista kansalaisen käytettäväksi, ja jos suinkin mahdollista, älä ota virtarasiasta vaihtosähköä, vaan käytä vanhaa, tuttua, Edisonin aikaista tasasähköä.

Muista lisäksi vaihtaa säästölamppujen tilalle vanhanmalliset hehkulamput! Kiinasta voinee vielä tilata aidolla orjatyövoimalla valmistettuja hehkulamppuja.

SIK GOES FXQ'13

Teksti: Väinö Mäntylä ja Juha Korpio

Seikkailu Ruotsin maalla

TORREMOLINOOS! O-o-o-OOooOOoo. Bussikuski käänsi harmonista värähtelijää muistuttavan bussinsa Kehä I:ltä Otaniemeen yön pimeydessä. Kuskin kasvoilta näkyi monta vuorokautta kestänyt työvuoro, kun matkustajat pomp-pivat ja huusivat musiikin tahtiin keski-käytävällä, siniset aurinkolasit silmillään. Heistä ei näkynyt monta vuorokautta kestänyt juhlinta.

Mitä ihmettä on tekeillä???

Se voisi selvitä, jos käytämme sähkölafkalta löytyvää aikakonetta ja palaamme ajassa taaksepäin. On torstai 10.10.2013 ja kello lähentelee 14:15. Vihdoin on koittanut SIK fuksien '13 kauan odottama Fuksiexcursion lähtöpäivä. Fuksit lastaavat kapteeniensa johdolla matkatavaroihin ruumaan ja tunnelma on jännittynyt. Moottorin pärähtäessä käyntiin, pyörähtää musiikki soimaan. Siihen päättyi viimeinen hiljainen hetki bussissa ja matka kohti Turkua alkoi.

Ennen Turkuun pääsyä matkkaajat varustettiin selviytymispakkauksilla Shellillä. Pakkauksen laadusta päätellen edessä olisi rankka reissu. Perillä Turussa matkkaajat nousivat sisämeriristeilijälle,

joka otti suunaksi reissun lopullisen määränpään – Tampereen. Fuksien ilta laivala luonnollisesti venähti ja venyi lopulta aamuksi, ja matka jatkui samoilla silmillä kohti aamuviiden-aamiasbuffettia ykköset päällä.

Aamupalan jälkeen nousimme maihin. Aamu oli niin aikainen, ettei edes IBM:llä oltu vielä töissä. Aikaa tapettiin tutustumalla Raipen kuningaskuntaan ja sen erikoisuudet avautuivat fukseille pirtsakoiden matkaoppaiden avulla. Väsymys alkoi näkyä matkkaajissa.

Auringon noustessa UV-suojauksen merkitys kasvoi. Kapteenit huomioivat tilanteen ja varustivat fuksinsa aurinkolasein. Tässä vaiheessa fuksien keskuudessa havaittiin satunnaista virkoamista. Oheisesta linkistä voit havaita matkkaajien vireystilan muutoksen ajan suhteen.

IBM otti vierailijat avosylin vastaan. Yrityksen edustajien kertoessa pilvipalveluista, töpsölakkien vireystilan vaihe ja EXQ-kokemattomuus alkoi näkyä pilkkimisessä.

Seuraavana oli vuorossa huikea daitakeskus, jonka jälkeen siirryttiin tutun ja turvallisen Sodexon huomaan, kun vuorossa oli ruokailu.

Vierailun jälkeen fuksit suunnattiin kohti Tampereen Kungliga Tekniska Högskolan. Kielimuurista huolimatta kapteenit ja tamperelaiset onnistuivat kokoamaan joukon yhteisille sitseille.

Sitsit käynnistyivät hieman kangerellen, kunnes tölkkettä oli tyhjennetty tarpeeksi ja niistä saatiin pinottua kattoon yltävä torni. Tavoite saavutettu ja nyt kaikki oli mahdollista. Merkkejä, laulukirjoja ja ajatuksia vaihdeltiin kun fuksien matka oli puolessa välissä. Pääsimme myös tutustumaan ruotsalaiseen saunakulttuuriin, joka oli hyvin vetistä ja vilpoista. Illan aikana osa juhlijoista joutui turvautumaan huolella treenattuihin väistöliikkeisiin, kun paikallinen virvelimies yritti ottaa tuntumaa uusiin vieraisiin. Onneksi fukseja oltiin varoiteltu näistä tapauksista etukäteen.

Yöpyminen oli järjestetty Tampere-laisten kiltahuoneella. Tunnin tai pari nukkuttuaan fuksit hyppäsivät taas bussiin ja lähtivät kohti Tampereen terminaal.ä.

Nyt bussissa pilkittiin kuin viimeistä päivää musiikin tahtiin. Terminaalissa meno jatkui ja innokkaimmat nukkuivat pitkinpoikin lattiaa. Kun laivaan päästiin oli vihdoin tilaisuus ladata akkuja ja iltapäivällä fuksit komennettiin hajunpoistoon. Saunaosastolla päästiin uimaan ja erityisesti lasten allas oli uimareiden suosiossa.

Viimeinen etappi alkoi, rakas Otanien häämötti jo horisontissa. Tunnelma

nousi hiljalleen. Matkaajat nousivat penkeistään, bussi alkoi värähdellä. Kusi pykäytti bussin sähkölafkan pihaan ja matka oli päättynyt. Osa matkaajista JOUTOivat vielä jatkoille.

Suuret kiitokset matkan järjestäjille, Mikolle ja Jonille sekä mukana olleille vanhoille. Matka oli aivan huikea!

Tampereella eka, Still a laiva, nigga! Tampereella vika!

Kirjoittaja: Johanna Vesterinen,
fuksikapteeni evp, vanha runkkari

*Tämä on FXQ-konkarin näkökulma Tampereen excursiosta. Vaikka olenkin vanha runk-
bulle, teksti ei sisällä yhtäkään "Silloin kun minä olin fuksikapteeni"-juttua. Sen sijaan aion
nyt kertoa siitä, miten sedät ja tädit jaksaa vieläkin heilua.*

Torstiaamuna 10.10. pakkasin viidettä kertaa FXQ:lle. Takaraivossa jyskytti pienen pienen järjen ääni, että onko tässä nyt yhtään mitään järkeä. Kun yksikerrokseksi tyypistynyt FXQ-bussi kurvasi sähkölafkan pihaan, järjen ääni ulisi entistä kovempaa. Vaiensin äänen skumpalla ja jätin järjen killan toimistolle.

Lahnajärven Shellillä fuksit tekivät meillä käyräselkäisille vanhuksille suojatien ja pääsimmekin turvallisesti Lapinpystyjen äärelle. Lapinpystyt olivat jälleen kerran aivan hirveän herkullisia. Niin herkullisia, että piti ottaa toinenkin. Turussa oli aikaa esitellä Juhani "Tami" Tammisen alias Aurinkokuninkaan hovia sekä Via Dolorosaa, jolla killan puheenjohtaja evp Jussi Ekström pyysi anteeksi kaikkien kiltalaisten puolesta.

Sisämeriristeily Tampereelle sujui tuttuun tapaan eli nakit silmille ja töttö-röö. Jostain syystä laivayhtiöllä oli mennyt pelit ja Heikit sekaisin, koska excursi-oseurueemme oli sijoitettu kasikannelle. Luonnollisesti risteilyn aluksi fukseja koulutettiin mm. optimihumalan saloihin sekä tamperelaisten virvelimiesten varalle. Koulutsemisen ja illallisen jälkeen hyttibilet pääsivät vauhtiin säynävän ja (s)-portviinin avulla. Pippalot jäivät lopulta kuitenkin yhden Kimblen mittaiseksi, koska yökerhon DJ oli aivan tulossa.

Tahmealla tanssilattialla menoa ja meininkiä riitti pilkkun asti. Yökerhossa oli varsin kattava leikkaus suomalaisesta (keravalaisesta) väestöstä: keravalaisista laskuvarjopoliiseista geneerisiin keravalaisiin naisiin. Keravalaiset tytöt olivat todella otettuja maagisista twerkkaus-tadoistani ja halusivat päästä sisään tä-

män jalon taidon saloihin. Pilkun jälkeen keravalaiset tytöt pyysivätkin minut alias "hullun persetytön" hyttibileisiin jatkoille, mutta harmillisesti kadotin heidät. Todistettavasti myös yksi fuksi sai.

Villien kinkereiden jälkeen (s)portviini maistui vielä hytissä muutaman kippari-kaverin kanssa. Anteeksi vaan niille, jotka yrittivät nukkua! Tunnin yöunien jälkeen ja vielä sei päässä mietin taas kerran touhun mielekkyyttä. Onneksi kuitenkin meriaamiaisella oli suklaamuroja ja löysiä (4min) munia! Ne pelasti aika paljon.

IBM oli excukohteena melkoinen de- ja vú, mutta tällä kertaa ohjelmassa oli muutakin kuin kalvosulkeisia. Saimme nimittäin nähdä ihkaoikean data centerin! Se ei silti estänyt silmiä painumasta kiinni, mutta onneksi meillä oli ei yhdet, ei kahdet, vaan KOLMET FXQ-härpäkeaurinkolasit piilottamassa lupsuvia silmäluomia.

Excun jälkeen oli sopiva hetki valistaa fukseja Tampereen kuningaskunnasta. Yllättävän monelle Tampereen rikas historia on täysin hämärän peitossa. Tampereen kuningaskunnan hallitsijahan on itseoikeutetusti Kuningas Raipe I ja koko valtio on suorastaan ylistys Kuningas Raipe I:lle. Valitettavasti Sergelintori oli tällä kertaa rempassa, mutta Raipen kuninkaanlinnan vedetön suihkulähde oli lähes yhtä kelvollinen maauimala.

Sitsit KTH:lla eivät tälläkään kertaa yllättäneet. Ilmaisen viinan bileet hullaantutti fuksit ja ruåtsalaiset, ruoka oli paha ja pojat saivat väistellä virvelimiehiä. Tosin tällä kertaa sitsitilaan oli ahtautunut meidän lisäksi n. 50 paikallista teekkaria. Hyvin nopeasti kävi ilmi, ettei sitsi-

tilan akustiikka oikein toimi 100-päisellä ihmisroskalla. Saunassa en käynyt, mutta sekin kuulemma edelleen tulvii.

Laivalla ehti ladata akut täyteen ennen buffetövereitä. Sillä välin kun muut nukuivat, Samu kävi aamubingossa pieksemässä bingomammat. Lounasbuffetin jälkeen kirmattiin päiväbingoon, jossa Samu valjasti jälleen kerran pettämättömän bingovaistonsa voittoon mummojen rypistellessä kulmiaan. Juhlimme voittokulkua karaokessa, mutta karaokeisäntä oli tyhmä ja antoi laulaa vain kerran. Tästä tuhtuneena lähdimme liillumaan. Kylpyläosasto sijaitsi pahaenteisesti autokannen alla, mutta onneksi ei taphtunut titaniceja. Poreallas puuttui, mutta sen sijaan parin neliön lastenaltaaseen mahtui n. 18 teekkaria.

Paluumatkalla Esko aloitettiin alusta ainakin N kertaa, koska bussin etuosassa oli varsin uneliaita matkustajia. Olisihan se ollut harmi, jos hyvä tarina olisi mennyt joltakin ohi. FXQ:n jälkeen vanhuk-silla riitti vielä energiaa heilua nuorison seassa jatkoilla. Toisilla vauhti loppui melkein heti, mutta sitkeimmät jaksivat vielä viimeisenkin fuksin kaaduttua. Itsehän havahduin siihen, että fuksit olivat vaihtuneet oululaisiin teekkareihin ja ulkona oli valoisaa.

Liskojen yön jälkeen lupasin itselleni, että ei enää koskaan ikinä, mutta ehkä se onkin niin, että kuudes kerta toden sanoo...

P.S. Pidetty luottokuljettajamme Harri on kuulemma siirtynyt ajamaan bussia paremmille maille, joten rauha hänen muistolle!

Koukussa pasiansseihin

Teksti: Mikael Kauppinen

Pasianssit yhdistävät kahta edellistä Sössötoimikuntaa: kursseihin liittyvien määräaikojen lähestyessä elämän tärkeimmäksi asiaksi on noussut kaikkien mahdollisten pasianssien läpipelaaminen. Toisaalta on ollut hauskaa löytää monta uutta pasianssivarianttia, jotka ovat mielenkiintoisempia kuin se Windowsin perinteinen Klondike.

Maailman ilkein pasianssi

Yksi pakka jaetaan kahteentoista pinoon. Ässät siirretään aina pois pinoista maalipinojen pohjiksi. Pelin tavoitteena on siirtää kaikki kortit maalipinoihin nousevaan numerorjestykseen. Kortteja voi myös pinoita uudestaan pöydällä oleviin pinoihin laskevaan numerorjestykseen. Pinon tyhjennyttyä sen paikalle ei saa siirtää kortteja. Jos siirtoja ei ole mahdollista tehdä, pöydällä olevat kortit kerätään järjestyksessä ja jaetaan uudelleen neljän kortin pinoihin. Tässä pitää olla tarkkana: kortteja ei pidä sekoittaa, sillä todennäköisyys voittaa peli tämän jälkeen pienenee. Pinot pitää kerätä järjestyksessä ensimmäisestä viimeiseen siten, että edellinen pino tulee seuraavan päälle korttien kuvapuolet ylöspäin.

Peli päättyy, jos kaikki kortit saadaan maalipinoihin järjestyksessä, tai kun korttien uudelleenjakaminen ei enää mahdollista uusia siirtoja.

Pasianssia kutsutaan julmaksi tai maailman ilkeimmäksi sen takia, että läpimeno jää usein kiinni siitä, että kahden ärsyttävän kortin alle jää ne kolme ratkaisevinta korttia. MUR!

Peliin kuluva aika on keskipitkä, ja vaikeustaso on korkea.

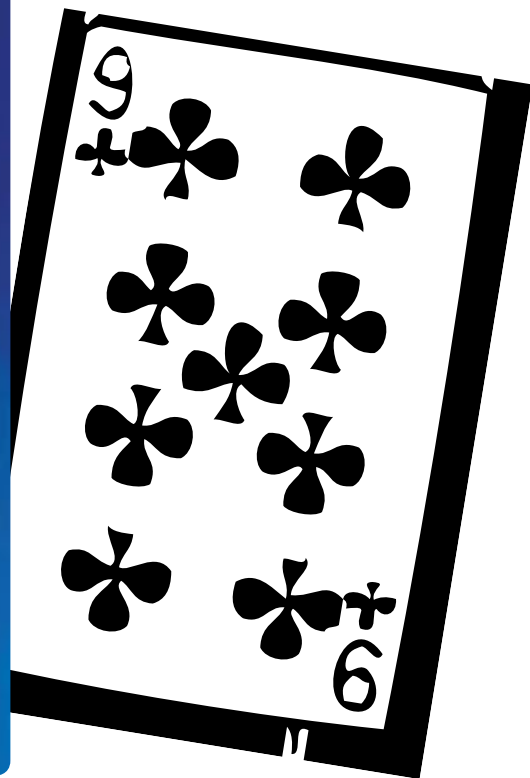
Raadin näkemyksiä: Peli on aika vaiminen, etenkin kun lopussa jää kortteja ärsyttävästi toisten alle siten, ettei niitä pysty siirtämään. Kuitenkin pasianssina tosi kiva peli.

Hämis sun housuissa

Spider-pasianssi pelataan vähintään kahdella pakalla, mutta useampikin pakka voi olla tarpeen. Helpotetussa versiossa pelataan vain kahdella eri maalla, ja vaikeammassa kaikilla neljällä maalla. Ensin jaetaan kymmenen pinoon neljä korttia kuhunkin kuvapuoli alaspäin, ja tämän jälkeen neljään vasemmanpuoleiseen pinoon vielä viidennet kortit päälle. Lopuksi jaetaan kunkin pinon päälle yksi kortti kuvapuoli ylöspäin. Tavoitteena on pinota kaikki kortit maittensa mukaan järjestykseen (ässä on pienin numero), jotta ne voi siirtää pois pelistä. Saman maan järjestyksessä olevia kortteja voi siirtää pinosta toiseen. Eri maiden kortteja voi laittaa numerorjestykseen päällekkäin, mutta alle jääviä kortteja ei voi siirtää. Kun pinon päällä ei ole kuvapuoli ylöspäin olevia kortteja, voi kortin kääntää oikein päin. Tyhjentyneen pinon paikalle voi siirtää minkä tahansa kortin, mutta pakasta ei voi jakaa tyhjälle paikalle. Jos siirrot eivät ole mahdollisia, jaetaan pakasta kunkin pinon päälle yksi kortti lisää.

Peliin kuluu pitkä aika, ja vaikeustaso on vaativa.

Raadin näkemyksiä: Vuodenkaan pelaaminen ei saa kyllästymään kahden värin spideriin. Loistavaa viihdettä aivojen tyhjäkäyntiä varten. Neljän värin spider on sairaan ärsyttävä, mutta jos haluaa saada onnistumisen elämyksiä, pelaa spideria vain yhdellä maalla.

Kello löi jo seitsemän

Yksi 52:n kortin pakka jaetaan kolmeentoista pinoon, joista kaksitoista laitetaan ympyrään kuten kellotaulun ajat, ja kolmastoista pino laitetaan keskelle päällimmäinen kortti oikein päin käännettynä. Ässät ovat ykkösiä, numerokortit vastaavat kellonaikoja, jätkä numeroa 11 ja kuningatar numeroa 12. Nostettu kortti siirretään kuvapuoli ylöspäin käännettynä sen numeroa vastaavan kellonajan pinon alimmaiseksi kortiksi. Kuningaskortit siirretään vastaavasti kellotaulun keskellä olevan pinon alimmaiseksi korteiksi. Seuraavan kortin saa kääntää siitä pinosta, minkä alle edellinen kortti vietiin. Peli päättyy, kun kaikki neljä kuningasta on nostettu ja käännetty. Jos tällöin kaikki kortit ovat omissa pinoissaan kuvapuoli ylöspäin, peli on voitettu.

Peliin kuluva aika on lyhyt, ja vaikeustaso on helppo tai keskivaikea.

Raadin näkemyksiä: Haastava pasianssi silloin, jos ei tiedä, mitä kello on. Ei siis suositella perheen pienimmille. Muuten simppei ja tosi nopeatempoinen pasianssi.

Ässät sun housuissa

Peli pelataan yhdellä pakalla, ja sen tavoitteena on siirtää eri maiden ässät pinojen pohjalle. Pöydälle käännetään neljä korttia kerrallaan, ja saman maan pienemmät kortit voi siirtää poistopinoon. Ässät ovat arvoiltaan maittensa korkeimmat kortit. Kun poistettavat kortit loppuvat, käännetään neljän pinon päälle pakasta uudet kortit.

Peliin kuluva aika on lyhyt, mutta vaikeustaso on korkealla, sillä hyvin harvalla korttien järjestyksellä voi saavuttaa voiton.

Raadin näkemyksiä: Tämä pasianssi on kiva, ja siinä saa tuhlattua hyvin aikaa, kun se ei mene helposti läpi. Lähes aivotonta ajantappamista, sillä taktikoinnilla ei juurikaan ole vaikutusta pelin kulkuun. Helppo pelata myös ilman tietokonetta.

Kiinnostunut lukija voi mennä tuhlaamaan elämänsä esimerkiksi osoitteeseen
<http://worldofsolitaire.com/>

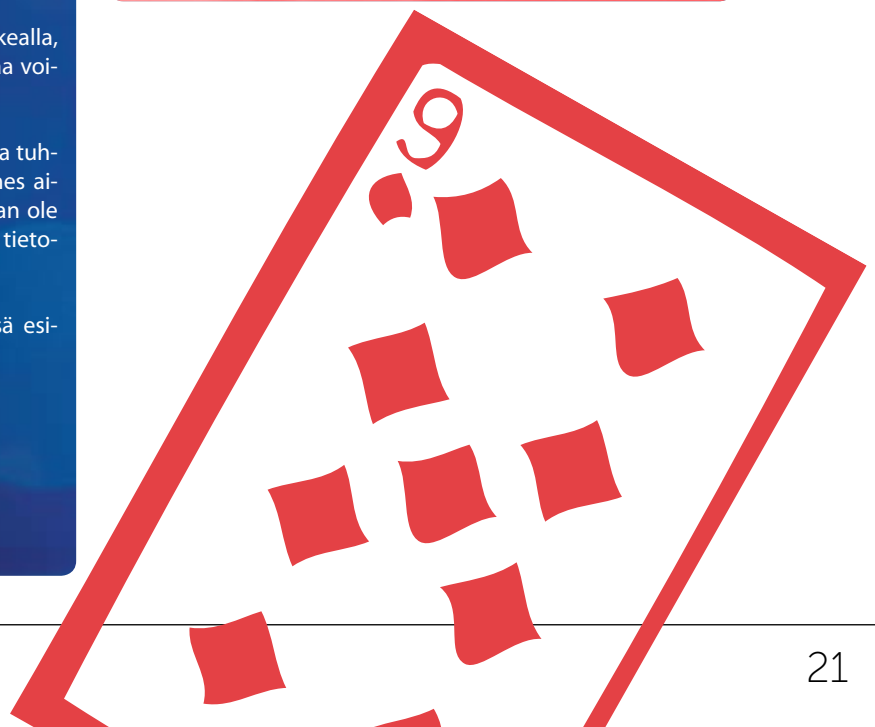
Pasianssien säännöt: KVG

Suomalainen nimi pasianssi tulee Ranskan yksinäisyyttä tarkoittavasta sanasta *patience*, jota käytetään myös englannissa pasianssin nimenä.

Pasianssien kirjoitettu historia alkaa vuodesta 1783, kun saksankielisessä pelikirjassa kuvattiin ryhmässä pelattavia pasianssipelejä. Huhu kertoo, että mm. Napoleon pelasi karkoituksessaan pasianssia. 1800-luvulla pasianssi oli noussut ainakin Ranskassa suosituksi ajanvietteeksi.

Vaikka lady Adelaide Cadogan julkisti kokoelmateoksensa pasiansseista jo vuonna 1870, vasta 1900-luvulla monet nykyiset pasianssin muodot alkoivat kehittyä, mm. tässä esitelty pasianssit.

ln(sushi)¹

Teksti ja kuvat: Aliisa Pietilä

Onko Japanin kuuluisin perinneruoka sittenkin vain sivistyneiden sisäpiirivitsi? Herkuttelevatko sushifanit salaa kotona pelkällä soijakastikkeella? Onko syömapuikkojen ainoa tarkoitus hillitä ahmimistahtia? Sössö paljastaa!

Muuan tiistaipäivänä ryhmä nälkäisiä kiltalaisia suuntasi kohti Tapiolan ln(sushi)a. Joukossa oli kolme innokasta sushinrakastajaa sekä yksi epäilevä sössötoimittaja. Olin maistanut sushia kerran aiemmin, ja todennut sen miltään maistumattomaksi. Sushipuristeille tässä vaiheessa todettakoon, että ensimmäistelu tapahtui Japanissa, paikallisen isäntäperheen valitsemassa ravintolassa, eli oletettavasti sushin piti olla hyvää.

”Jos sua epäilyttää, niin tilaa yksöslounas. Tai ehkä korkeintaan kakso-slounas”, lounasseurani ohjeisti minua ravintolan ulko-ovella. Valitsin kakso-slounaan, koska totesin sen sisältävän raa’an lohen lisäksi myös grillattua vastaavaa. Listasta näin lounaaseen kuuluvan myös jättikatkarapuasioita sekä tietysti niitä jokaiseen sushikuvaan kuuluvia merilevärisikääreitä.

Sushi ja khettu

Heti tilauksen jälkeen pöytään kannettiin pieni keittokulho, jonka sisältö näytti lähinnä kuumalta vedeltä epäilyttävilä hitusilla. Maku ei ollut kummoinen,

mutta keitto lämmitti kipeää kurkkua mukavasti.

Lautasen saapuessa en tiennyt mistä olisin aloittanut. Kaikki näytti yhtä epäilyttävältä. Käytin wasabia ja dippailin sushipaloja soijakastikeveneeseen, mutta en löytänyt sushin tarkoitusta tälläkään kertaa. Riisi, merilevä tai raaka lohi eivät maistu itsessään oikein miltään, ja niinpä koko sushin ideana tuntui olevan lähinnä soijakastike ja puikoilla leikkiminen. Puikot hidastivat syömistä mukavasti ja aloinkin epäillä sen olevan koko homman idea – ohjeissa parempaan elämäänhän aina kerrotaan siitä, kuinka ruokahetket pitäisi rauhoittaa ja ruuasta nauttia. Hidastus tuli tällä lounaalla todella tehtyä, eikä pelkästään puikkoihin keskittymisen takia, vaan myös siksi että aina välillä piti pysähtyä tökkimään jotain ruuan osaa jotta selviäisi mitä se sisältää. Yhdestä rullasta bongasin avokadoa, toisen kaveri vakuutti sisältävän munaa, mutta kumpaakaan ei riisin alta maistanut.

Ihan täysi sushi

Annoksen puolivälissä paljastin ruokaseuralleni, että olen vähän epäillyt

sushistapitämisen olevan vain jokin Keisarin uusien vaatteiden kaltainen vitsi. Että joukko ihmisiä on vaan päättänyt, että hei esitetään että tykätään tästä tosi paljon, ja sitten juttu on levinnyt holtitta. ”Joo, sellanen ’Minkä sushin söit?’ ’No ebin!’” myönsi kaverini². Kiinni jäivät!

Ei lounas pahaa ollut, ja siitä lähti nälkä. Varsinkin päivänä, jona Otaniemen lounasravintolat tarjoilevat yksissä tuumin kalapuikkoja ja tofua, voi olla ihan hyvä idea suunnata Tapiolaan sushille. Hyvä idea voi myös olla miettiä etukäteen, että miltä se inkivääri taas maistuu, ennen kuin tunkee palasen onnellisena suuhunsa.

1) Ravintola LN-Sushi Art, Tapiola

2) Koska jutun kirjoittaja ei tajunnut tätä selittämättä, selitetään lukijoillekin: Hauskaa tässä on se, että sushissa voi olla iso katkaravun pyrstö eli ebi.

MINÄ <3 SIK

"Kun mä fuksina tänne taapersin, en tiennyt mitä sähkö on", alkaa monelle killan jäsenelle tuttu teekkarilaulu. Monelle kiltalaiselle sähköön syvin olemus jää kuitenkin ikiajoiksi hämärän peittoon, kun oma ala löytyykin jostain Otakaari viiden ulkopuolelta.

Kivojen kiltakavereiden kanssa käydyistä keskusteluista koostanut Aliisa Pietilä, ympäristöteekkari ja sikkiläinen

Sähköä ei lainkaan!

SIK:n säännöissä kerrotaan yhdistyksen tarkoituksesta näin: "Killan tarkoituksena on yhdistää Aalto-yliopiston elektronikan, sähkötekniikan ja tietoliikennetekniikan opiskelijoita, herättää ja ylläpitää harrastuneisuutta ammatillisiin, sivistyksellisiin ja yhteiskunnallisiin kysymyksiin." Lähes viidesosa tämän vuoden toimareista kuitenkin opiskelee jotain muuta kuin elektroniikkaa, sähkötekniikka tai tietoliikennetekniikkaa - eikä nyt ole kyse bioinformaatiteknologiasta.

"Tässä kulkee sellainen blblbl lolasd tosi järeä virta, ja nää kaapelit on näääääääin erityisiä", sanoo yritysedustaja, ja excuporukka nauraa. Mukana nauraminen on samalla tavalla helppoa kuin puolaksi puhuttua tv-sarjaa katsoessa - en tajunnut mitään, mutta hauskaa oli. Useimmiten hauskaa on onneksi oikeasti, eikä vaikeus motivoida itseään hereille Kotimaan Pitkän ekskursion kolmantena aamuna varsinaisesti vaikuta liittyvän opiskeluala.

Jos vain Maxwell aikasi vei

Moni alanvaihtaja kokee kiusalliseksi sen, että ihmiset eivät aina ymmärrä ettei kiltarakkaus sammu uuteen opiskelupaikkaan tai siihen että omistaa kaksi eriväristä haalaria. Helposti saatetaan ilmoittaa kaverin "vaihtaneen pois SIKiltä", vaikka *kiltaa* vaihtaa aniharva. Toisaalta uudessakaan killassa ei välttämättä hyväksytty täysin osaksi joukkoa, jos pidetään ikuisesti sähköläisenä.

Ylipäätään Otaniemessä alanvaihtajat eivät ole mitenkään harvinaisia. Varsinkin tekniikan korkeakoulujen sisällä linjaa vaihtaa moni - ehkä siksi, että ennen opiskelun aloittamista on aika vaikea tietää mitä minkäkin hakukohteen takaa löytyy. Moni ei myöskään pääse ykköstoiveeseensa ensi yrittämällä, tosin todellakaan kaikki eivät myöskään yritä toista kertaa innostuessaan ensimmäisestä opiskelupaikastaan niin paljon. Joku taas innostuu menemään uudelleen pääsykokeisiin juuri siksi, että tutustuu muiden alojen opiskelijoihin - vaikka se sitten tahtuisi ihan oman killan sisällä.

On niitäkin, jotka eivät ole kotiutuneet ensimmäisen opiskelualanensa killaan, mutta löytävät oman paikkansa toisella yrittämällä. Toisaalta vahvat siteet "alkukiltaan" saattavat vaikeuttaa opintoja uudella alalla, sillä opiskelukaverit eivät olekaan opiskelukavereita. Jotkut viettävät aikaa kaverikillassa - tai useammassakin - ihan vain huvin vuoksi, vaikka olisivat koko ajan opiskelleet yhtä ja samaa alaa.

Tekekö se, ettei ole koskaan opiskellut päivääkään mitään sähkö- tai tietoliikennetekniikkaan liittyvää, ihmisestä vähemmän sikkiläisen kuin muut? Entä enemmän? Pitäisikö tietää taajuusmuuttajasta muuta kuin se, että se muuttaa taajuutta?

Ylin riemuni oot

Rehtorin himoitsemat uudistukset jyräävät Otaniemessä, koulutusohjelmia niputetaan yhteen mitä mielenkiintoisim-

milla tavoilla ja ennen kaikkea kauhealla kiireellä. Yksi ainoa ELEC-sisäänotto lähestyy, ja vaatii reaktioita myös killoilta - kuinka kasvatetaan yhteisiä fukseja? Silti sikkiläiset jaksavat meuhkata siitä, kuinka eivät ainakaan halua mitään muiden typeriä tapoja tai väärän alan opiskelijoita meidän kiltaan, kun meillä on kaikki niin paljon paremmin. Kuinka lyhytnäköistä! Otaniemen jokaisessa killassa on varmasti toimintatapoja, joista muiden kannattaisi ottaa oppia. Lisäksi tällä hetkellä on ehkä kaikkein turhinta keskittyä siihen, mitä kukakin opiskelee. Voisimme sen sijaan keskittyä esimerkiksi vaalimaan sitä, mikä meillä toimii oikeasti hyvin, ja kasvattaa itseämme uudistumiskykyisemmiksi.

Kohta 93-vuotias Sähköinsinööri-kiltamme on mitä suurinta rakkautta, mutta silti vaarassa jäädä ELEC-uudistuksen alle. Avointa mieltä ja muutosvalmiutta tarvitaan, jollemme halua tappaa SIKiä kokonaan korkeakoulujärjestön jalkoihin. Itse muistan SIKistä ensimmäisenä sen, ettei muuan matematiikan assistentti Kauppisella ollut Varaslähdössä haalaria, ja me kaikki uskoimme että siinä oli jotakin kummallista. Sen jälkeen SIK on ollut muun muassa ulkoilmakylpyjä Tampereella, ihanaa toimarikulttuuria, puujalkavitsejä, valkosipulia, hyviä yritys-suhteita, innokasta köydenvetoa, sitsaamista aamulla ja parhaita silliksiä. Kilta on kaikkea sitä, mitä sen jäsenet ovat ja tekevät, ja koulun muuttuessa kilta muuttuu juuri sen verran kuin kiltalaiset sitä muuttavat.

Fear & Loathing in Brisbane, osa 4

I'm not dead yet a.k.a. what I learned from a year in Australia

Teksti ja kuvat: Paula Räisänen

It seems appropriate to write this in English even though my last stories have been in Finnish. It is time to look back on my exchange year in Brisbane in the Sunshine state of Queensland Australia and make some sort of a conclusion. Was it a complete waste of time or the best year of my life? A little bit of both actually...

First of all I have to remind you that even though Australia is a western country and it may seem that the cultural differences cannot possibly be that big compared to Finland, believe me when I say that they are. At least in the sense that my own cultural identity took forms that I would never have imagined. I bet many who have spent some time abroad say the same thing and I bet it happens no matter where you go, but I guess you are a Finn in all the good ways and all the bad. I fact you are a walking Finnish stereotype whether you like it or not. All the years of thinking that you are quite the individual are all wrong because you now belong in a bland category called Finnish people, and to Australians you all are the same. Really seeing yourself in this light is an eye opener. I am lucky to have roommates that tolerate the stereotypical behavior like not knowing the concept of small talk, needing my own space and talking about how great Finland is, and also have made me

shift a little bit from being such a 'juntti' to more of a cosmopolitan in the making.

Secondly, I would encourage all students to take the time and do an exchange in a different university. You get to see how other universities function, see a lot of different teaching styles, and you come back probably with both appreciation for the way that things work in Finland and some ideas that we could learn from. I have encountered one of the most engaging lectures that I have ever attended, but also one of the worst organised course that I have taken. However, it is not a question of which university is better than the other but is a question of diversity. That badly organised course would have been a scandal in ELEC and would have had the guild all over it but here it seemed to just work itself out somehow. Also, the magnificent lecturer might not be as good in other surroundings. What works for Australia might not work for Finland and vice versa and it is good to have both styles still. It is easy to be stuck in thinking that you know how higher education works even though your experience is likely based on just Aalto University or even just ELEC.

Third, your mental images of the world are most likely incorrect and you never will learn otherwise if you stay in

Other things of great importance that I picked up along the way:

- A muffin and a cupcake are not the same thing
- A flock of sheep, not a herd of sheep
- The cook does not clean
- In 'salmon' the L is silent
- Your mother loves it

your own little bubble. For example, Australian cities are not swarming with wildlife that is out to kill you. In fact, I spent a week in a rainforest in a hut with no walls and I was fine even though I am terrified of insects. Nearly got kicked to death by a huge angry bird but still, it's all good.

Now why do I say this year was both a waste of time and the best thing ever? Waste of time in a sense that let's face it, the amount of time I have spent being a student is starting to look bad on my CV and this year, even though I have done courses that are relevant to my degree, has somewhat postponed graduation even further. But because this year was not about being efficient, doing as much at the same time as you can, or about looking brilliant on paper, it has been one of the best years of my life. As a student I have had the opportunity and for once the time to enjoy life outside of university. It has been a year of doing things BECAUSE I CAN and not having to make excuses for myself. Does that extra year look bad on paper? Yes. No. Maybe... but who cares?

Cheers,
Paula

TLTASAITASD ASDASDAS

Teksti: Nicholas Kukka

Aalto-yliopisto on tähän asti ollut jatkuvan muutoksen alla. Yksi monista enemmän tai vähemmän tarpeellisista uudistuksista oli automaatio- ja systeemitekniikan ja tietoliikennetekniikan opintolinjojen hakukohteiden yhdistäminen. Sattuman kautta toimittaja ja TLT-fuksi 2010 Nicholas Kukka on valittu seuraavaksi AS-killan phuksikasvatuksesta vastuussa olevaksi SuurPhuksiksi. Sopivin tapa viimeistellä ura Sössön toimittajana lieneekin seuraavien TLT-phuksien tulevaisuudenkuvien vilauttaminen Sähköinsinöörikillalle ja muulle Sössön lukijakunnalle. Seuraava teksti noudattaa löyhästi otaniemeläistä gonzo-journalismia, päähenkilöinä ovat tulevan AS-hallituksen puheenjohtaja Ville "Lateksi" Tissari ja edellämainittu SuurPhuksi.

” Mitä helvettiä, ei tässä ole mitään tulevaisuutta

huudahtaa tuleva puheenjohtaja luovutettuaan tölkin olutta juuri paikalle saapuneelle Kukalle. Lateksilla on meillä projektin, jonka tavoitteena on lahjaksi saadun ikeasohvan kasaaminen olohuoneen lattialla lojuvan patjan seuraksi, jotta kämpässä voi istua muuallakin kuin saunassa. Hitaasti mutta varmasti sohva alkaa muodostua lattialle osa toisensa jälkeen, kuten muodostuva hallitus viime perjantaisissa tupareissa konsanaan. Kumpikaan tulevasta hallitushörhöistä ei tunnu tietävän mitä he tekevät. Sohvan jokainen

pala käy kolmessa eri kiinnityksessä, ja samaa aikaa joulukuun Sössö saa uutta sisältöä valitettavan takertelevalla tahdilla.

Lateksi ilmoittaa kuitenkin avun löytyvän läheltä, ja hän tempaisee päällensä jätessä kultaisilla ketjuilla varustetun naisten nahkatakin. Pukeutumispäätös herättää epäilyksiä vallitsevasta vahvasta krapulaa edeltävästä tilasta, ja toimittajalle jäi epäselväksi oliko jätessä osa muuttokuormaa vai jonkun tyyppinen roskakaton löydös. Lyhyen selostuksen jälkeen selviää, että krapula oli jo vallitseva tila takkia hankkiessa, eikä hankintapaikka ollut roskakatos vaan Tallinna.

Tallinnan tuonteja löytyy myös nesteenä, ja pikapikaa sovitaan että mitään korkkitemppuja ei tänään harasteta, vaikka sellaisen vaikutusta ikeasohvan luotettavaan kasaantumiseen ja Sössöartikkelin journalistiseen tasoon ei vielä ole empiirisesti todistettu tässä osaa Espoota. Nesteen pikaiset maistannat johtavat lähestulkoon suppeahkon alkoholivertailuartikkelin katetaan verbaalis-onomatopoeettiseen antiin: "Hyvääöörh". Hiukka ja huikka sinne tänne ja rektiovirheitä pelkäämättä sohva alkaa olla valmis ja Sössöartikkeli edistyy.

Sauna alkaa jo pikkuhiljaa lämmetä Servinkujan kaksiossa, sillä polttoainetta piisaa. Jotenkin Trainspotting-elokuvan myötä julkisuuteen itsensä kitkuttanut Underworld sointuu soundillaan nousuhumalaisten korvienomanverenpaineen kohinan kanssa. Saunan kanssa soinnussa läm-

peävä laavalamppu tuo tietyn retrokorniuden lähes sisustuksellisesti tyhjyyttään ammottavaan olohuoneeseen. Mielenkiintoisia harmonioita tosiaan.

Harmonia musikaaliselta määritelmältään on erikorkuisten yhtäaikaisten äänien soittamista samanaikaisesti, niin että ne yhteensopivien jaksollisuksiensa perusteella "kelpaavat" samanaikaisesti kuultuna ihmiskorvalle. Harmoniaa ei voi määritellä tapauskohtaisesti, vaan se on käsitteenä absoluuttinen, joten mikään ihmisen perustama hallitus tai toimikunta ei voi sopia keskenään uusia harmonian ilmentymiä. Ei-harmoniset, eli niinsanotut atonaaliset soinnut, muiden muassa soinnut A!, A? ja A", toimivat lyhytaikaisessa käytössä vahvoina uutuutta uhkuvina värähtelyinä. Pidemmällä aikavälillä nämä uhkarohkeat rävytykset kuitenkin menettävät uutuuden viehätöksensä, ja artistin alkubuumien kadottua ne ovat vain taustaansa hukkuvaa meteliä. Meteli taas on usein vahva ärsyke, joka vie huomion hienovaraisemmilta tapahtumilta.

Onneksi kuitenkin tietty rajallinen jakso tällaista meteliä voi luoda resonoinnin kautta uuden hetkellisen harmonisen signaalin ympäristönsä avulla. Tällaisen signaalin taltioimisen ja toistamisen tuloksena voi olla uusi jatkuva jaksollinen harmoninen sointu, joka luo mielihyvää havaitsijalleen. Täten esitän hypoteesin siitä, että tällainen harmonia on saavutettavissa soinnussa, jota tästedes merkittäköt kirjaimin AS.

ASDASDASD!?"

ASDASDASD

Maailmanparannus on kivaa kunhan se vain on kivaa

Teksti: Jorma Koo

Yksi Jorman kiehtovimpia Facebook-kavereita on muuan Irina (nimi muutettu), joka opiskelee yliopistossa humanistisia maailmanparannus-aineita. Irina jaksaa paasata monista maailman epäkohdista, erityisesti ilmastonmuutoksesta. Harva se päivä saamme nähdä news feedissämme linkkejä uusista tutkimuksista, joista Irina paasaa. "Miksi ihmiset eivät tajua, että ilmastonmuutos on ihan oikeasti vakava juttu?" Juustoa ei saa syödä, kun se epäekologista. Teepussin väärin lajitellut opiskelija sai kuul-la melkoisen pitkän saunan.

Kaikesta tästä huolimatta ketään ei jaksaa yllättää se, että Irina tykkää matkustamisesta. Hänen on aina kerran vuodessa päästävä Intiaan henkistymään, ja Intian-matkojen lisäksi Irina on vuoden sisällä matkustellut Afrikkaan ja Singaporeen. Irina siis toisin sanoen lentää useita kertoja vuodessa ympäri maailmaa. Mihin se ekologisuus nyt jäi?

Jorma ei ole yhtä sääntöilinen kuin Irina. Jorma ei aina jaksaa kaupassa miettiä, mikä ruoka on ekologisinta, ja kyllä hän se liha vielä silloin tällöin maistuu. Mutta Jorma ei ole lentänyt viimeisen kymmenen vuoden aikana kuin yhden kerran. Voisinpa jopa väittää oman ekologinen jalanjälkeni olevan tästä syystä pienempi kuin Irinan. Mutta Jormapa ei saa siitä mitään tunnustusta. Jorma on friikki, joka ei matkustele.

Yritin kerran Irinan ystävän kanssa kysellä, että miksi te ituhipit aina lennätte ulkomaille, ettekä kulje esimerkiksi junilla tai laivoilla. No, koska se on liian kallista. Ja tässöpä se tuli huomattua:

maailmanparannus on kivaa, kunhan ei tarvitse tehdä mitään, mikä ei omasta mielestä ole kivaa. Kyllähän jokainen ihminen ansaitsee vuosittain henkistymislomansa Intiassa. Mutta sipulipihvi ravintolassa tai grillimakkarajuhannuksena mökillä on ehdoton nolo.

Kun Jorma hieman katseli enemmän maailmaa ympärilleen, niin ilmiö ei ollut suinkaan tavaton. Yksityisautoilua vastustavat ne, jotka asuvat siedettävien joukkoliikenneyhteyksien

varrella. Juuri kukaan ei "luovu" autolusta ekologisuuden takia. Sitä on vain helppo vastustaa, kun itse ei tarvitse. Moni Kalliossa kaksikymppisenä asunut yksityisautoilun vastustaja muuttaa kummasti mielensä, kun iskee vaihe, jossa mennään kasvattamaan perheenisäystä Nurmijärvelle.

Irina on saanut tiedekuntajärjestöltä tunnustusta työs-

tään ympäristön hyväksi. Jorma ei tule koskaan saamaan mitään tunnustusta, koska Jorma ei paasaa lihattomasta lokakuusta tai vaadi Helsinkiin lisää pyöräteitä. Siitä huolimatta, että Jorma syö muinakin kuukausina kasvispainotteisesti ja liikkuu paljon pyörällä. Onneksi Irina voi sentään ostaa itselleen puhtaamman omantunnon: hänen sentään maksaa lennoistaan vapaaehtoisesta päästömaksun. Anekauppa elää siis vielä 2000-luvullakin...

Kirjoittaja on yliopistossa katkeroitunut humanisti, joka yrittää käydä yhden miehen sotaa putkiaivoisuutta vastaan.

Yössä yksin

Hauska asia muuttuu uneksi vasta, kun se selitetään

Teksti ja kuva: Aliisa Pietilä

SIK sai 92-vuotislahjaksi lappeen Rantalaiselta ystävyyskillaltamme, Armatuurilta, Unikirjan (Gummerrus 1991), josta löytyy 3300 unen selitystä. Toinen kirjan kirjoittajista, Tamera Maunonen, oli takakannen mukaan maamme tunnetuin selvänäkijä ja unen selittäjä. Kirjan löytäminen toimistolta innoitti toimittajan tutkimaan uniaan.

Uni 1: Basehyppäämisen perusteet

Putoan Eiffel-tornista, onnekseni selässäni on sattumalta laskuvarjo ja basehyppääminen on mitä ilmeisemmin hyvin helppoa, sillä selviän tapauksesta naarmutta.

Selitys: Torni unessa viestii siitä, että pitäisi käyttää taiteelliset taipumuksensa hyödykseen. Kaatuminen kertoo siitä kuinka olen kokemusiäni kautta pystynyt hoitamaan asiaini kuntoon. Laskuvarjo kertoo, että selviän täpärästi vaaratilanteesta. Selitys pitää varmaan paikkaansa, koska olen yhä elossa ja kunnossa.

Uni 2: Fuksikapteeni pelastaa

Kodissani on ranteenpaksuisia, pari metriä pitkiä valkoisia matoja. Pyydän muuan miespuolista fuksikapteeniani auttamaan, minkä hän suostuu-kin jäätelöpalkalla tekemään. Ostan Alepasta jäätelölitran, ja fuksikapteeni tappaa madot. Herättyäni epäillen, että olen stressanut kodin sotkuisuudesta liikaa.

Selitys: Unikirjassa ei mainita jäätelöä, maito sen sijaan kertoo että luokseni on saapumassa lapsivieraita. Madot kertovat aiempuudentunteesta, avun saaminen taas siitä että toivoo pääsevänsä esimiesasemaan. Fuksikapteenia unikirja ei luonnolli-

sestikaan selitä, mutta jos fuksikapteeni rinnastetaan esimieheen, kertoo uni selkeästi tulossa olevasta palkankorotuksesta. Siivousstressiä ei siis ollutkaan!

Uni 3: Kepu pettää aina

Paavo Väyrynen on saanut murskavoiton presidentinvaaleissa. Virkaanastujaisissa esiintyvät Retuperän WBK sekä PMMP. Musiikkiesitysten jälkeen syötiin kolmoleipiä, joissa on täytteenä suolakurkkua, sinappia ja nakkeja. Unen aikana minulle ei selvinnyt, miksi olin paikalla.

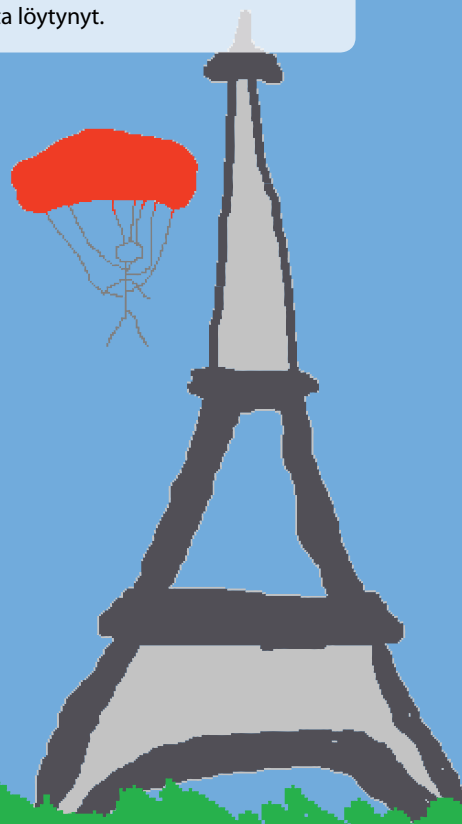
Selitys: Voileipäpöytä kuvastaa kauteuden takia epäonnistunutta vierailua, musiikki taas kertoo hyvästä olost. Koska olen nainen, palomiehet unessa ennustavat lemmenseikkailua - miespuoliselle nukkujalle vastaava tilanne kertoisi uskollisesta ystävästä. Poliitikasta uneksminen kuvaa ajatusten sekavaa tilaa, presidentti taas tarkoittaa samaa kuin keisari, eli sitä että minulla on suuria suunnitelmia tulevaisuuteni suhteen.

Mitä jäi käteen

Edellisen kerran pidin unipäiväkirjaa lukion pakollisella psykologian kursilla - siellä puhuttiin Sigmund Freudista, ja sitten opettaja halusi kommentoida uniamme. Jostain

syystä koko homma vaikutti aika epäilyttävältä, mutta onneksi uneni olivat niin sekavia ettei opettaja viitsinyt lukea niitä.

Unikirjan selailu oli hetkellisesti viihdyttävää, vaikka koko kirjan olemassaolo hämmensikin aika lailla. Toisaalta toki kaikkea sellaista kannattaa kustantaa, mitä ihmiset ostavat. Kirjassa kuitenkin jäi ihmetyttämään tuikitarpeellisten selitysten puute, sillä esimerkiksi jäätelöä, putoamista tai Keskustapuoluetta ei kirjasta löytynyt.

Kuuk-ke-toi in-ter-net-tis-tä jaap-pa-ni-a-lai-sen ris-ti-kon oh-jeet.
Vä-ri-tä ruu-duk-ko.
Lä-he-tä ku-va Sös-sön naa-ma-kir-ja-si-vul-le.
Voi-ta pal-kin-to.
Soi-ta mum-mol-le

29

Qu'est-ce que c'est fuck?

Tout autour de nous, il se passe des choses que l'on ne comprends pas. Normalement, on ne les remarque même pas, on s'en fout. Mais trop c'est trop! Voici quelques pensées qui nous ont fait dire: qu'est-ce que c'est fuck?

Äitilapsiraskausblogit

Seuraavaksi kysymme onko tämä väite faktaa vai fiktiota: "Koska saan liittää vastasyntyneen lapseni kirkkoon, valita hänen nimensä ja ruokavalionsa ja tehdä kaikki muutkin valinnat hänen puolestaan, olen myös oikeutettu lataamaan hänen kuviaan internetiin koko nimellä ja syntymäajalla varustettuna." No mutta tietysti! On myös ihan okei kertoa kaikki oksennus- ja kakkajutut kaikille, ja lapsesta on sitten kiva lukea niitä juttuja vanhempana. Se on vähän niin kuin vauvakirja. Reipas oikeuksien ja yksityisyyden polkeminen myös auttaa lapsen maailmankuvan rakentamisessa realistisemmaksi.

Märkää

Ilmetys on ymmärrettävä, kun huolosta tuleva puhelin saa teleoperaattorin myyjän tylyn kirjallisen toteamuksen: "Puhelimesta kosteusvaurio, takuu ei voimassa", vaikka puhelin on ollut koko elinikänsä todella hellässä kohtelussa. Toinen elektronikan vedenuhmausääripää taas on näppäimistö. Kaljauittotestaukseen päässyt Steelseries RAW kävi äksidentin jälkeen suihkussa. Suihkunraikkaana ja kuivatettuna näppäimistö toimi kuin unelma, ja Sössön toimitus sujuu kuten ennen reilusti deadlinen jälkeen.

Nyt on jo myöhäistä

Aina kun olen joutunut käyttämään säännöllisesti joukkoliikennettä on sama ärsytys noussut esiin. Se ei ole mahdolliset myöhästelyt, vaan sen vastakohta, eli etuajassa olevat busit. Bussi saattaa hurauttaa pysäkin ohi kaksikin minuuttia edellä aika-aulustaan. Kun jää pysäkillä odottamaan "myöhässä" olevaa vuoroa, ehtii lähipysäkeiltä – tai jopa samalta – mennä sopivia busseja, joihin olisi voinut hypätä jos vain olisi tajunnut. Pelihousut repeää viimeistään silloin kun älyää, että olisi näillä muilla vaihtoehdoilla vielä ehtinytkin, mutta nyt on jo myöhäistä.

Messias

Raimo Nikkilä on C-ohjelmoinnin messias. Hail. Raimo Nikkilä opetti kuinka muistia varataan ja kuinka se vapautetaan. Raimo Nikkilä opetti miten binääripuu toteutetaan. Raimo Nikkilä on toissijaiselta messiasyöltään C++ -messias. Raimo Nikkilä opetti koodaamaan templateilla. Raimo Nikkilä antoi opiskelijoiden koodata towerdefence-pelin, joka oli eppinen. Raimo Nikkilä on kovin jätkä ikinä ja olin sen kanssa kerran saunassa ja puhuttiin koodaamisesta. Raimo Nikkilä ei enää tee töitä täällä. Nyt ei opita enää C.

"Sain, mutta vituttaa"

Ujo poika lähtee tumma puku yllään illalliselle, suunnitelmissa aikainen kotiinläheto, jotta seuraavana lauantaiaamuna ehtisi kirjoittamaan kandia. Illalliseen kuuluu kuitenkin noita pahan tuomia alkoholijuomia, yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi annosta, jotka irroittavat kielenkannat, ja yllättäen sitä viihtyykin erittäin hyvin illallisella. Juomatarjontaa täydennettiin tarvittaessa baarissa ja annokset kuusi ja seitsemän olivatkin oluttuopilliset.

Illallisseurue ei kuitenkaan ole täysin tyytyväinen ravintolan tarjontaan, joten liikumme halvempaa olutta kohti. Kahdeksas ja yhdeksäs annos ovat jälleen täyspitkiä oluita. Kello on jo sata, mutta nyt menojaika vispaa ja baari vaihtuu. Kymmenes annos. On jo oikein hauskaa, ja pitkästä aikaa näyttää peräti lykästävän baaritiskillä! Ehkä ei tarvitsekaan herätä yksin aamulla.

Baari vaihtuu ja annoslaskuri menee jo sekaisin. Lauantaiaamun tunnelmien perusteella annoksia tuli nautittua selvästi liikaa, mutta onneksi kaikkia ei edes maksanut itse. Yöseurakin nukkuu kivasti vieressä. Ilta sujui selkeästi hienosti! Paitsi että silti vituttaa. Se kandi odottaa yhä kotona kirjoittamatta. Miksi piti mennä saamaan! #1stworldproblems

Koirien ulkoiluttajat

No ei nyt ehkä ne kaikki, mutta sanotaanko vaikka että niin ärsyttäviä ja vaarallisia kuin jalkakäytävää pyörällä kaahavat tollot ovatkin, joidenkin koiranomistajien tapa olla huomioimatta tai jopa riskeerata itsensä, koiransa ja muut kaupunkilaiset, on sanoin kuvailemattoman ärsyttävää.

Ensiksi nämä kyseiset taulat tuntuvat olevan täysin kuroja ja sokeita kaikille ohjeistuksille ja kylteille joissa kielletään koirien ulkoiluttaminen kyseisellä alueella. Ei siinä sinänsä mitään, ei ne hauvat itsessään minua haittaa vaan se, mitä ne jättävät jälkeensä; jos se koira on ihan pakko viedä paikkaan johon sitä ei saa viedä, niin voisi sitä nyt edes hävittää aiheutodisteet hauvelinsa sielläolosta. Jos ihminen kävisi tarpeilleen sen samaisen kadun varteen, nousisi siitä melko varmasti helvetinmoinen haloo. Jostain syystä on ilmeisen ok, kun sen tekee eläin joka ei moisista säännöistä ole tietoinen. Ehkä ei olekaan, mutta omistaja aivan saletisti on.

Vielä ympäri katuja ja nurmia hauvojaan paskottavia omistajia tymeämpiä ovat pyöriteillä puppeleitaan taluttelevat tädit. Juoksentelevät lapset, valokuvailevat aasialaiset ja vauvanrattaita työntelevät lähiömuksit ovat pyöriteiden jokapäiväinen turvallisuushasardi, mutta ne eivät ole mitenkään verrattavissa koirien ulkoiluttajiin. Parhaassa tapauksessa hauvaa ulkoilutetaan kolmemetrinen remmin päässä, ja omistaja ja koira kulkevat tien vastakkaisissa päissä, jolloin väistäminen on mahdotonta ja pysähtyminen auttaa vain, jos omistaja viitsii tuoda koiransa tien samalle puolelle. Huonoimmassa tapauksessa koira on irti. Kiva riskeerata oma henki kun joku itsesuojeluvaistoton otus voi sännätä renkaan alle, eikä omistaja piittaa ptkääkään. Ainakin 521 splatter-skenaariota vilahtaa silmissä, ennen kuin löytää itsensä ojan pohjalta ja vihainen koiranomistaja huutelee tieltä törkeyksiä näytellen samalla kansainvälistä käsimerkkiä.

Matikkavitsi

Perusmatematiikka TKK:lla on ollut niin helppoa, että kurssija on uudistettu raskaasti. Yksi kurssi uudistuksista on erään kurssin ensimmäisestä kuudesta luennosta neljän peruminen noin kello viidelta aamuyöstä aina ennen senaamuista luentoa. Sitten kun luennoitsija ei ole taas kuumeessa tai vatsataudissa, on luentosalissa kokeiltu "kuiskaa näytön takaa"-metodin pedagogiikkaa. Muu kurssin henkilökunta on ilmeisen tietoinen muutosten tehokkuudesta ja vain 80% kurssin kävijöistä on jossain vaiheessa kokenut oireita jotka johtuvat perseeseen työnnetystä nyrkistä.

Roturealismi

Viattomasti Feissarimokia selatessani bongasin kyseisen hupisaitin kommentista lauseen "Vihaan rasisteja ja sovinisteja.. roturealisti saa olla mut hyvän maun rajoissa." Aivoni nyrjähtivät. Jos vihaat rasisteja ja sovinisteja, miten voit hyväksyä roturealistin, joka on lähinnä rasisti kiertotein ilmaistuna? Sitä paitsi, jos toimituksen kiintiöhomokaan ei vihaa rasisteja ja sovinisteja, miksi valkoisen heteromiehen pitäisi vihata?

Toisekseen, miten ollaan roturealisti hyvän maun rajoissa? Tällä ehkä tarkoitetaan sitä, ettei sanota neekeri, vaikkei tummaihoisista välittäisikään. Mutta tällainen kiertely ja kaartelu ei nyt käy insinöörin pragmaattiseen järjestykseen, joten ehkä tällä tarkoitetaan jotain muuta. Kenties hyvä maku viittaakin pukeutumistyyliin?

Loogisen ketjun lopputuloksena, jos väität olevasi roturealisti hyvän maun rajoissa, olet pikkutakkiin, suoriin housuihin ja solmioon pukeutuva kokoomusnuori.

Edarivaalit sosiaalisessa mediassa

Se alkoi vaivihkaa. Ensin vaihtuivat känniörvellysprofiilikuvat asiallisiin pönötyskuviin, sitten ilmestyivät ehdokasnumerot. Seuraavaksi alkoi se tauoton oman naaman piilomainonta: "Muistakaa äänestää! Hyviä ehdokkaita löytyy numeroilla <oman vaaliliiton numerot tähän>. Jos et muuta keksi niin äänestä numeroa <oma numero>!" Tällä edarivaaliok-sennuksella saavutettiin aivan mielettömän hyviä tuloksia, olihan äänestysprosentti huimat 27,3%. Ehkä äänestysaktiivisuus olisi ollut vieläkin hurjempi, jos Facebookissa olisi ollut 2011 vaalien tapaan niitä kuukauden mittaisia "ÄÄNESTÄ MUA, SAAT KALJAN!!!!!!1"-eventtejä. Seuraavaksi edarivaaliok-sennus vaihtuukin kähmyliinaan. Jes!

Mauto

Mopoautoja ei saisi myydä lainkaan. Kyseinen kulkupeli on aivan liian heppoinen ja kolarin sattuessa mopoauto litistyy välittömästi. Heiverörakenteinen mopoauto yhdistettynä täysin keskenkasvuiseen kuljettajaan ei voi ennustaa muuta kuin onnettomuuksia. Mopoautilla saa ajaa esimerkiksi Kehä I:llä, mutta kuka on niin välinpitämätön omaa ja muiden turvallisuutta kohtaan, että menee sinne ajamaan 40 km/h. Ei ole kerta eikä ensimmäinen, kun olen meinannut liiskata pienenpienen mopoauton, joka yhtäkkiä liittyy eteeni tai on piilossa kuorma-auton takana. Jos omistat näin älytömän kulkupelin, ole hyvä ja pysy poissa alta.

Sukkasota

Otaniemihän on tunnetusti sivistyneiden, hyvin käyttäytyvien aikuisten ihmisten kehto. No ei se nyt aivan niin ole, itseasiassa päinvastoin. Nyt ollaan kuitenkin saavutettu aivan uusia ulottuvuuksia. Mitä on tarkoitus ajatella, kun aikuiset miehet juoksevat kauheaa vauhtia perässä juoksevaa huivipäätä karkuun? Okei, läskit teekkarit kaipaavat urheilua. Ymmärrän. Mutta mitä pitäisi ajatella, kun kun he alkavat heitellä toisiaan sukilla? En ymmärrä. On myös hyvin häiritsevää lähteä aamuvarhain kotoa ja huomata joukkion huivipäitä hillumassa nurkan takana. Kello ei ollut edes kahdeksaa! Sanotaan, että lapsi on terve kun se leikkii, mutta mitä hittoa nyt taas? Laittakaa ne sukat jalkoihin, ulkona on kylmä!

Tiistai

Tiistai on viikon pahin päivä. Yleensä kaikki on perseestä, eikä mikään onnistu. Itse löydän lohtua yleensä nettishoppailusta, joka saattaa pelastaa huonoimmankin päivän. Tiistaihoppailussa kannattaa olla kuitenkin hyvin varovainen. Itse nettishoppailin innolla tiistai-iltana ja olo parani huimasti. Keskiviikkoiltana huomasin sähköpostin, joka kertoi paketin lähteneen iloisesti luokseni. Mailissa oli kuitenkin jotain outoa: "Standard delivery time to Falkland Islands is usually 7-15 working days." Hetkinen, minne helvettiin pakettini oli lähetetty?! Joten haluan korostaa, että tiistaihoppailussa kannattaa olla varovainen, sillä maavalikossa Finland ja Falkland Islands ovat hieman liian lähellä toisiaan. Ja missä helvetissä edes on Falkland Islands? Hyvää rahan tuhlausta kerrassaan.

Chitty Chitty Bang Bang

Googlen itsekseen ajavat autot ovat kuulemma Kaliforniassa aika arkipäiväisiä. Tottumatonta ajatus silti hätkähdyttää, liikenteessähän säikähtää jo vasemmanpuoleiseen liikenteeseen suunniteltua autoa, kun luulee ettei siellä ole kuljettajaa ensinkään. Googlen autot ovat kuitenkin kuulemma luotettavia, ja joutuvat onnettomuuksiin vain silloin kun jokin toinen – ihmisen ohjaama – auto osuu niihin. Autoista kuitenkin uutisoidaan kertomalla aivan vääriä asioita ja ottamatta kantaa ihmisiä todella kiinnostaviin kysymyksiin. Miten voidaan parhaiten tuntea ylemmyyttä pohjoisamerikkalaisia kohtaan, jos tulevaisuudessa manuaaliauton ajaminen ei ole enää mikään saavutus? Millä estetään teinien vapaa kulkeminen maailmassa, jos ajokorttia ei tarvita mihinkään? Onko pakko valehdella olevansa raskaana, jos ei voi olla liikkeellä "autolla"? Ajautuvatko kaikki miehet edellämainitun ongelman vuoksi alkoholismiin?

Jag kommer, jag kommer, jag är nästan där

Jos oman kotinsa rauhasta haluaa seurata Pohjois-Ameriikan urheilulajeja turhia kikkailematta ja on varaa maksaa tästä riemusta, saattaa erehtyä sijoittamaan yhteen lukuisista kanavapaketeista. Omaan luokkuamme on rantautunut eräs tällainen, jonka käyttö interweb-selaimessakin on melko mutkatonta. Ikävää kyseisessä paketissa on se, että urheilupakettia ei voi saada ilman elokuva- ja sarjapalvelua. Kyseinen valikoima on muuten naurettavan suppea, men hallå! Täältäähän löytyy hyvin kattava pornovalikoima! Voi ilon päivää! Voin lukuisten NHL-pelien uusintojen lisäksi katsoa iltani ratoksi tissejä! Listasta löytyvät kaikki kestopuosikit: Swedish MILF's 2, Swedish Candy 1, Swedish Amateurs 2, Swedish delights 2, Swedish Brunettes, Midsommarfesten, Swedish Deluxe, Swedish Wanna Bees 2,... Sanovat Saksaa pornon ihmemaaksi, men härregod! Koko valikoima on täynnä "jag kommeria" eikä lainkaan "ich kommea". Jatkan mieluummin Detroitin häviöputken seuraamista.

1. RANSKALAINEN DINO
MATKALLA OSTAMAAN VIINTÄ

2. MIELEINEN VIINI
LÖYTYI

3. DINO MATKALLA KOTIIN
TISSUTTELEMAAN

4. LOPPUTULOS:

... DINOKÄDET

EIVÄT YLETÄ AVAAMAAN
PULLOA

5. DINO EI VOI JUODA

Ullakall

HYVINVOINTIA YDINSÄHKÖLLÄ

TVO
www.tvo.fi

Laivat kulkee

3-3					3-3				
3-4					3-4				
4-4					4-4				
3-3-3					3-3-3				
3-3-4					3-3-4				
3-4-4					3-4-4				
4-4-4					4-4-4				

Rakennamme tulevaisuutta kestävän kehityksen ehdoin

Rakennamme parempaa yhteiskuntaa energiatehokkuus ja kestävä kehitys kulmakivinämme. Rakennusaineitamme ovat kierrätettäviin raaka-aineisiin perustuvat, puhtaat, luotettavat ja innovatiiviset tuotteet, jotka suunnitellaan ja valmistetaan Suomessa. Meille on erityisen tärkeää tuotteidemme ja ratkaisujemme käytettävyys, pitkä käyttöikä ja alhainen ympäristön kuormitus. Lupaamme säästää sinun aikaasi ja energiaasi sekä opastamme, kuinka onnistut siinä myös itse.

www.ensto.fi

Saves Your Energy

Potentiaalin Tasaus 93

Lauantaina 15.2.2014 klo 19
Ravintola Johanneksessa

Illalliskortin hinta
opiskelijalle 77/67€
ja valmistuneelle 87/77€

Silliaamiainen
tarjoillaan 16.2. klo 12
OK20:ssä
Hinta ennakoon 9€, ovelta 12€

Ilmoittautuminen
aukeaa 7.1.2014 klo 12
osoitteessa
sik.ayy.fi/pota93

